

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΩΘΕΙ
ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

Διεύθυνση Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ • P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΤΕΥΧΟΣ 9-10 2005 • No 188 Κωδικός Υπ. Τύπου: 3360

ΤΥΧΙΚΟΣ

11-9-2001

11-9-2005

ΝΕΚΡΟΙ 11-9-2001

Σύνολο: **2.948**

ΠΟΙΟΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΤΕΛΙΚΑ Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ;

Απώλειες Αμερικανών Στρατιωτών στο Αφγανιστάν

Νεκροί: 231

Τραυματίες: 814

Άμαχοι Αφγανοί

Νεκροί: ???

Απώλειες Αμερικανών Στρατιωτών στο Ιράκ

Νεκροί: 1.896

Τραυματίες: 14.362

Άμαχοι Ιρακινοί

Νεκροί: 27.963

...ο πόλεμος συνεχίζεται

www.september11victims.com

•• **Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΑΣ ΛΗΓΕΙ** το μήνα που αναγράφεται στην ετικέτα. ••
• Ανανεώστε **τώρα!** • Κόψτε και στείλτε μας αυτό το φύλλο. • Ευχαριστούμε θερμά! •

Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ δεν πωλείται.
Απευθύνεται μόνο σε όσους εκτιμούν την προσφορά του.
Είναι απαραίτητο να επικοινωνείτε μαζί μας χρησιμοποιώντας
το παρόν έντυπο ή το τηλέφωνό μας τουλάχιστον μία φορά το χρόνο.

- ☐ **Α ν α ν ε ώ σ τ ε** την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).
☐ **Δ ι ο ρ θ ώ σ τ ε** τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Γ ρ ά ψ τ ε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:
(Χρησιμοποιείτε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Θέλω τα Παραρτήματα
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

NAI

OXI

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

NAI

OXI

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Η

(Είναι απαραίτητη)

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ για κάλυψη των εξόδων έκδοσης του περιοδικού «ΤΥΧΙΚΟΣ» μπορούν να γίνουν με τους εξής τρόπους:

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: _____

ΣΤΕΛΝΩ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΑΓΗ: _____

ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ **ALPHA BANK**: _____

Αριθμός λογαριασμού # 137-00-2310000636

IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636

SWIFT: CRBAGRAAXX

(Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον σημειώσετε «X» στο λευκό πλαίσιο).
Παρακαλώ στείλτε μου ταχυδρομικά τη σχετική απόδειξη. ☐

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

◆ Μασσά και Μεριβά – [“Άταξυδγῆυός” – Ἐγός ▸ ΘΝΙ ΑΕΞΙ Α;].....	Σελ. 4
◆ Ο Πνευματικός Αγωνιστής	Σελ. 7
◆ Το αγκάλιασμα της αρκούδας	Σελ. 8
◆ Παράνομες απαλλαγές στράτευσης	Σελ. 11
◆ <u>ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ</u>	Σελ. 12
Αἰ γὰ ἵ ἐ Εἴς οὐ εἶ «παύσαο»;	
◆ Το “μυστήριο” της εξομολόγησης	Σελ. 14
◆ <u>ΜΙΑ 2η ΜΑΤΙΑ</u>	Σελ. 16
Οἱ ἱ ἱ ἱ ἱ ΔΥΕΙ ἱ Οἱ Ος ΧΝΕΟΙ Ο ΑΕΕΑΙ Α ς ΑΕΕΕϚΟΑ ¹ χε; ΕΑΕ ΕΑΙ ΘΝΙ ΑΕΧΟΙ Ο... ΑΟΑΕΑΕ ¹ ΑΔΑΟΣ;	
◆ Οι “μικροί” μου Ήρωες	Σελ. 19
◆ Ψευτικοί προφήτες – ΨΕΥΤΙΚΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ... ..	Σελ. 21
◆ Η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας – Μαζί για πάντα (Α) [ΟΑΕΙΑΑ Ος Ο ΑΙ ΑΕΑΟ]	Σελ. 22
◆ Επτά είδη Φαρισαίων... ..	Σελ. 26
◆ <u>«ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»</u>	Σελ. 28
ΑΟΕΑΕΑ ΟΟΙ “ΑΕΙ ΕΑΙ Α” ΟΙ Ο ΕΑΙ ΟΕΙ ς (;) «ΘΑΟΝΕΑΝ×CΟ MADE IN USA...» «ΘΑΓΙ ΟΑ ΟΟΑΑΕ;..» ΟΝΑΕΟ ΥΝΑΟ ΕΑΕ 51 ΕΑ- ΘΟΑ... ΧΝΕΟΕΑΙ ἱ Ε ΟΙ ἱ ΕΑΑΑΟ.	
◆ « <u>ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ</u> »	Σελ. 31
ἱ ἐ ἀσάνῃαδ	
◆ Το παρόν τεύχος	Σελ. 32

ἐν πίπῃ ὁφθαλμοῦ...

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Αο: 6/α/21, Εί ε: 4/α/7) • Ι α οὐγίε ε «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» ας ι γκαγιε εγί ασε εαε αρσασο-πνοαίετ γ αϊ ασαοίγί το ο, ι αεηλ αοι οαοί αϊ αϊ αεηλ δελοαί εοι εν εαοαερεοο • Ααϊ αοι αεαε αδός ι υπααί • Ααϊ αεοι οαοί ι γα οαοηαί ελοι ε οαεαεαί Υε αεεοα Ι Ρ ναυι υο • Ααϊ αϊ οαοπαγαλαο εαϊ γι αϊ οαοι οαοεο • Αϊ ααϊ ι οαοο εαϊ γι υι οϊ οαπαι αεϊ γ αμ ε αεαεαγας αοοι ι αϊ ααϊ παεουοί τοε Ρ αεεϊ γοϊ τοε • Αϊ ααϊ γι εο εαμ ι α οϊ ας ι ααϊ γοαί τοε ι οο: γοααα οαο γααα οϊ ο αν-εγ ι γι ο αεαυο αε οα ι αϊ τοα οοῦν-ε α-οαε-εγ Υε ααϊ ε • **Η ανηθρησίνευση κείμενων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση** • Οα αεογέας οαο αϊ εϊ εβο «**Δωρεάν δότε**» (ι αο: 10/υ8) οογί εαο ε-υηίο δεσπυ ι οα υοί γι ι αροα ες αεαγέοιρ οϊ ο • Ααϊ οαϊ αηαεογί αοοί γι αϊ οαοααα ες οΑΝΑΔΑ ALPHA BANK, Εϊ αϊ ου: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • **Ιδιοκτητή** ε: «ΝΕΟΔΙΑ ΕΕ ΕΣ ΕΑΕΙΑ» ι ε αααί οαϊ εοε ενεοαοεαε υ ΔΙΑ. Αοι ο. Ουοι αεαοι ο Αεαίρ 2873/84 • **Εκδότης**: Α. Αεαεαεα, Αηαοι οαεαυο 12, Ι. Ιυίβα, 210-27.73.785 • **Υπευθ. Τυπογραφείου**: Α. Ορησος, Εοογες, ΑΓΑΓ Α • Αδείε γι τυπα: Ο.Ε. 53100, 14210 ΑΕΓ Α • ΟΥΕ-+ FAX: 210-27.73.785 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • **Κωδικός Γεν.Γραμ.Επ/νίας: 3360** • **Τυπώνεται στην Ελλάδα** • **Printed in Greece** • **Not to be sold**

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

“Αναζωπύρωση” – Λύση ή ΠΡΟΒΛΗΜΑ;

Μασσά και Μεριβά

«Και εκάλεσε το όνομα του τόπου Μασσά, και Μεριβά, διά την λοιδορίαν των υιών Ισραήλ, και διότι επείρασαν τον Κύριον, λέγοντες, Είναι ο Κύριος μεταξύ ημών ή ουχί;»
(Εξοδ. 17/ιζ/7)

Στο χωρίο της προμετωπίδας ξεχωρίζουν δύο φράσεις με πολλή σημασία: (1) Ότι οι Εβραίοι **«επείρασαν τον Κύριον»** και (2) ότι αυτό έγινε όταν αμφισβήτησαν την μεταξύ τους παρουσία του Θεού, λέγοντας: **«Είναι ο Κύριος μεταξύ ημών ή ουχί;»**

Σήμερα αυτή η συμπεριφορά πολύ ταιριάζει, νομίζουμε, μ' εκείνους που αισθάνονται ότι ο Θεός απουσιάζει από την εκκλησιαστική ή προσωπική τους ζωή, και ότι χρειάζονται μια “αναζωπύρωση” ώστε να αισθανθούν ξανά την παρουσία Του κοντά τους.

Και μόνο μια τέτοια σκέψη είναι άστοχη, αν όντως ο άνθρωπος πιστεύει στην αξιοπιστία των λόγων του Κυρίου, ο Οποίος είπε: **«Ιδού, εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος. Αμήν»** (Ματθ. 28/κη/20).

Είναι δυνατόν τη στιγμή που ο Κύριος είναι μαζί μας, εμείς να Του ζητάμε **“να έρθει μαζί μας”**; Αν αυτό δεν φανερώνει απιστία στα λόγια του Χρι-

στού, τότε είναι παράλογο.

Μόνο μία περίπτωση υπάρχει που ο Κύριος μπορεί να απομακρυνθεί από κοντά μας, κι αυτή δεν είναι άλλη από την παρουσία αμαρτίας, όπως διδασκόμαστε π.χ. από τη ζωή του Σαμψών, όπου **«ο Κύριος είχε απομακρυνθή απ' αυτού»** (Κριτ. 16/ις/20) και όταν **«ο Κύριος από του Σαούλ είχε απομακρυνθή»** (Α' Σαμ. 18/ιη/12).

Ο προφήτης Μιχαίας το δηλώνει καθαρά αυτό όταν γράφει: **«Τότε θέλουσι βοήσει προς τον Κύριον, πλην δεν θέλει εισακούσει αυτούς· θέλει μάλιστα κρύψει το πρόσωπον αυτού απ' αυτών εν τω καιρώ εκείνω, διότι εφέρθησαν κακώς εις τας πράξεις αυτών»** (Μιχ. 3/γ/4).

Οταν λοιπόν ένας πιστός ή μια εκκλησία ομολογούν ότι δεν είναι κοντά τους ο Θεός, το μόνο που απομένει να κάνουν είναι να ψάξουν να βρουν ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΔΙΩΞΕ.

Λέγοντας **“να ψάξουν να βρουν την αμαρτία”**, καταλαβαίνουμε ότι τις πε-

ρισσότερες φορές πρόκειται για αμαρτία γνωστή, συνειδητή και εκούσια, επειδή ποτέ ο Θεός δεν θα απομακρυνθεί από τα παιδιά Του όταν εκείνα έχουν πράξει αμαρτία εν αγνοία τους. Τουναντίον, θα κάνει το παν για να τους φωτίσει και να τους δείξει πού βρίσκεται το λάθος τους ώστε να το διορθώσουν, όπως έγινε και με τον Παύλο, που ομολογεί πως αν και ήταν βλάσφημος και διώκτης και υβριστής, τελικά ελεήθηκε από τον Θεό **«διότι αγνοών έπραξ[ε] εν απιστία»** (Α΄ Τιμ. 1/α/13).

Ενώ όμως ο Θεός **παραβλέπει «τους καιρούς της αγνοίας»** (Πράξ. 17/ιζ/30), αντίθετα είναι αυστηρότατος απέναντι σ' εκείνους που αμαρτάνουν εκουσίως, **«αφού έλαβ[ον] την γνώσιν της αληθείας»** (Εβρ. 10/ι/26).

Αντί, λοιπόν, κάποιοι να ζητούν “αναζωπύρωση” θα ήταν καλύτερο να ομολογήσουν πως κάπου –που μόνο οι ίδιοι το γνωρίζουν– έχουν ξεφύγει από το θέλημα του Θεού και βαδίζουν σε ξένους δρόμους **όπου ο Θεός δε μπορεί να τους ακολουθήσει**.

Ας προσέξουμε, όμως, στην ιστορία από την οποία προέρχεται το χωρίο στην αρχή αυτού του άρθρου, επειδή εξηγεί πώς σε ένα επεισόδιο της πορείας της Εξόδου οι Εβραίοι προκάλεσαν **ΤΗΝ ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**.

Ήταν λίγος καιρός μετά που έφυγαν από το όρος Σινά, όπου έλαβαν τις Δέκα Εντολές. Η περιοχή που στάθηκαν τώρα στη Ραφιδείν δεν ήταν φιλόξενη, επειδή **«δεν ήτο ύδωρ διά να πίνη ο λαός»**.

Και τι έκανε ο λαός απέναντι σ'

αυτή την αναμφίβολη δυσκολία; Ο ιερός συγγραφέας θα γράψει: **«Ελοιδορεί ο λαός κατά του Μωϋσέως, λέγοντες, Δος εις ημάς ύδωρ διά να πώμεν»**. Και ο άνθρωπος του Θεού απάντησε: **«Διά τί λαιδορείτε κατ' εμού; διά τί πειράζετε τον Κύριον;»**

Σύμφωνα με τον ιερό συγγραφέα, ο τόπος εκείνος ονομάστηκε «Μασσά και Μεριβά» (κατά τους Ο΄ «πειρασμός και λαιδόρησις», επειδή αυτή ακριβώς είναι η σημασία των δύο αυτών λέξεων: **Μασσά**=πειρασμός και **Μεριβά**=λαιδορία, κοροϊδία).

Στη δύσκολη κατάστασή τους οι Εβραίοι δεν ζήτησαν βοήθεια από τον Θεό αλλά κορόιδευαν τον πνευματικό τους ηγέτη και πείραξαν τον Θεό.

Δύο σκηνές μας θυμίζει αυτό το περιστατικό:

1. Τη σκηνή στη σταύρωση του Κυρίου, όπου **«οι συνεσταυρωμένοι μετ' αυτού ωνείδιζον αυτόν»** (Μάρκ. 15/ιε/32). Δεν τους έφθανε το χάλι τους, είχαν και όρεξη για κοροϊδία. Ευτυχώς, όμως, ο ένας από τους δύο στη συνέχεια συνήλθε και άλλαξε συμπεριφορά και ομολόγησε: **«Ημείς μεν δικαίως· διότι άξια των όσα επράξαμεν απολαμβάνομεν· ούτος όμως ουδέν άτοπον έπραξε»**, για να καταλήξει με το γνωστό: **«Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου»** (Λουκ. 23/κγ/41-42).

2. Τη σκηνή τότε που ο Χριστός οδηγήθηκε στην έρημο και πειράστηκε από τον Σατανά (Ματθ. 4/δ/3-10). Εκεί ο Πειραστής Τον προκαλούσε να μετατρέψει τις πέτρες σε ψωμί για να ι-

κανοποιήσει την πείνα Του, όπως και να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή Του. **«Εάν ήσαι Υιός του Θεού, ειπέ να γείνωσιν άρτοι οι λίθοι ούτοι».** Όμως ο Κύριος δεν ακολούθησε τις συστάσεις του πειραστή. Αντίθετα απάντησε: **«Δεν θέλεις πειράσει Κύριον τον Θεόν σου»** (εδ. 7).

Αλλά πώς γίνεται εμείς να πειράζουμε και λοιδορούμε τον Θεό;

Κάποιος έλεγε: *«Αν ο Θεός δεν με θεραπεύσει από την αρρώστια μου, θα Τον εγκαταλείψω. Δεν αξίζει να είμαι ακόλουθός Του...»* Μια μάνα έλεγε: *«Γιατί ο Θεός δεν φέρνει γαμπρό για την κόρη μου; Πού είναι η δύναμή Του;»* Και πολλοί άλλοι λένε διάφορα με τα οποία –είτε το καταλαβαίνουν είτε όχι– πειράζουν και λοιδορούν τον Θεό.

Εκείνο που ρώτησαν οι Εβραίοι στην έρημο ήταν: **«Είναι ο Κύριος μεταξύ ημών ή ουχί;»** Και είναι το ίδιο ακριβώς που κάνουν σήμερα όσοι λένε: *“Χρειαζόμαστε μια νέα επίσκεψη του Αγίου Πνεύματος!” “Να επιστρέψει ο Θεός στη ζωή μας και της εκκλησίας μας!”*

Με ποιο τρόπο θέλεις να δεις την παρουσία του Θεού στη ζωή σου; Μήπως με θαύματα και μεγαλεία; Μήπως με καταπληκτικές απαντήσεις στις προσευχές σου; Μήπως με χιλιάδες ανθρώπους που θα πιστεύουν στο κήρυγμά σου; Μήπως με την εκτίμηση

που θα τρέφουν στο πρόσωπό σου οι άλλοι χριστιανοί; Μήπως θέλεις τα πλήθη να τρέχουν στην εκκλησία σου και να σε θαυμάζουν; Μήπως συγκινήσαι από εκείνους τους τσαρλατάνους, που δήθεν κάνουν θαύματα και θεραπείες;

Αλλά και αν ακόμη δεν ανήκεις σ' αυτές τις κατηγορίες των ψευδοχριστιανών, αν ακόμη διατηρείς τη σοβαρότητά σου και δεν πέφτεις θύμα των ψεύτικων διαβεβαιώσεων επιτήδειων απατεώνων, σε τελευταία ανάλυση:

Μήπως ΨΑΧΝΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟ κάπου έξω από εσένα;

Μήπως περιμένεις κάποιο ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΡΓΟ ΧΑΡΗΣ; ΜΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΙΡΑ; ΕΝΑ ΝΕΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ; ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ; ΜΙΑ ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ;

Μήπως λοιδωρείς τους χριστιανούς που δεν έχουν “να δείξουν” νούμερα και καμώματα;

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις ένα είναι το βέβαιο, ότι αμφιβάλλεις για την αγάπη Του Θεού, αμφιβάλλεις για την παρουσία Του στη ζωή σου και αμφιβάλλεις για τη δύναμή Του, την οποία ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΔΕΙΣ...

Έτσι όμως, αδελφέ και αδελφή μου, έπεσες κι εσύ στην ίδια παγίδα και ΠΕΙΡΑΖΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟ! γι' αυτό και πρέπει πολύ να προσέχουμε, μήπως αντί για την “υποσχεμένη ευλογία”, προκαλέσουμε τελικά ΤΗΝ ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. ☹

Ο Πνευματικός Αγωνιστής

Κανείς δε μπορεί να ζει αληθινή πνευματική ζωή αν δεν είναι αγωνιστής στον πνευματικό αγώνα. Όμως «**τον καλόν αγώνα της πίστεως**» (Α΄ Τιμ. 6/ς/12), δεν τον διεξάγουν οι ερασιτέχνες, οι καιροσκόποι και οι ιδιοτελείς χαρακτήρες, αλλά οι αληθινοί αγωνιστές.

Μόνο εκείνοι που πιστεύουν στις αξίες και αρετές, έλκονται από τον πνευματικό αγωνιστικό στίβο και στο στάδιο των πνευματικών αγώνων υπάρχουν μόνο αγωνιστές. Δε θα συναντήσεις ανθρώπους που πήγαν εκεί για να βρουν ανταλλαγή φιλοφρονήσεων, την επιδοκιμασία των ανθρώπων ή τα καλά τους λόγια· ούτε ανθρώπους που πήγαν εκεί για να τα έχουν καλά με όλους. Αυτά όλα είναι ενάντια στον ανιδιοτελή και γενναίο μαχητή.

Ο πνευματικός αγώνας είναι σκληρός αλλά αποτελεσματικός, γι' αυτό και αξίζει κάθε θυσία, και ο αληθινός πνευματικός αγωνιστής αναλαμβάνει να υποστεί όλους τους κινδύνους, να υποστεί ζημίες, πίκρες, στενοχώριες, απογοητεύσεις, ακόμη και να γίνει αποσυνάγωγος και να βαδίζει μόνος στην έρημο ή την εξορία.

Οδηγός του πνευματικού αγωνιστή δεν είναι το ρεύμα της εποχής, για τούτο και αδιαφορεί τελείως αν πρόκειται να δυσανεχθεί ακόμη και τους φίλους του ή και καλοπροαίρετους ανθρώπους. Δεν τον ενδιαφέρει αν βρεθεί στην απομόνωση και στην καταφρόνια ούτε επηρεάζεται κατά πόσον θα συνάξει τους καρπούς των αγώνων του ενόσω ζει, επειδή γνωρίζει ότι ο κόπος του θα ωφελήσει τις επόμενες γενεές.

Προϋπόθεση για τον πνευματικό αγωνιστή, που αγωνίζεται με θυσία και αυταπάρνηση, χωρίς να υπολογίζει τις δυσκολίες, είναι να έχει βαθιά πίστη στον Αρχηγό της Ζωής, ο Οποίος –επειδή είτε την αλήθεια– πέρασε από τους ίδιους δρόμους, από μονοπάτια ερήμου και απομόνωσης, και επειδή εναντιώθηκε στον υποκριτή και τον Φαρισαίο, ανέβηκε στο σταυρό του Γολγοθά.

Δεν είναι καθόλου εύκολο (α) να είσαι μόνος, (β) να λες την αλήθεια, (γ) να στερηθείς τη φιλία και τα καλά λόγια των άλλων, (δ) να μην ακολουθείς μαζί με τους πολλούς το ρεύμα της ζωής. Οπωσδήποτε είναι δύσκολος ο πνευματικός αγώνας, γι' αυτό χρειάζεται να έχεις πεποίθηση και δυνατή προσωπικότητα, θέληση, ικανότητα και αποτελεσματικότητα. Κυρίως όμως πρέπει να έχεις καθαρή συνείδηση και ισχυρή πίστη.

Ο πνευματικός αγωνιστής βρίσκεται απόλυτα εναρμονισμένος με τη διδασκαλία του Ευαγγελίου, που γι' αυτόν είναι δρόμος και πορεία ζωής.

Δεν υπάρχει ωραιότερο από το να ζει ο άνθρωπος ελεύθερος, μάλιστα ν' απολαμβάνει την ομορφιά και τη χαρά της αγωνιστικής ζωής μέσα στο πνεύμα της θυσίας.

Χωρίς αμφιβολία, ο πνευματικός αγώνας σημαίνει θυσία και θυσία σημαίνει αυταπάρνηση, ακόμη και θάνατο, έτσι όμως έρχεται η ζωή, μέσα από τον κύκλο: «**Εάν ο κόκκος του σίτου... αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει**» (Ιωάν. 12/ιβ/24).

Από Συνεργάτη

Το αγκάλιασμα της αρκούδας

Παροιμιώδης είναι η αγάπη της αρκούδας για τα μικρά της και είναι αλήθεια ότι οι μητέρες αρκούδες τα αγαπούν τόσο πολύ, ώστε γίνονται ιδιαίτερα επικίνδυνες αν αισθανθούν ότι αυτά κινδυνεύουν. Αυτό είναι θεόδοτο αξιοθαύμαστο γεγονός, που ενστικτωδώς εξασφαλίζει τη διάσωση των έτσι κι αλλιώς λιγοστών μικρών αρκούδων, αφού τα ζώα γεννούν ένα ή δύο μικρά κάθε 2 ή 3 χρόνια.

Υπάρχει όμως μια φήμη, σύμφωνα με τον οποίο η αρκούδα από υπερβολική αγάπη, έσφιξε τόσο πολύ το μικρό της, ώστε αυτό πέθανε από το αγκάλιασμα. Δε μπορέσαμε να επιβεβαιώσουμε επιστημονικά αυτό το τελευταίο, και φαίνεται ότι πρόκειται μόνο για απλό λαϊκό μύθο που, στηριγμένος στην οπωσδήποτε μεγάλη αγάπη του ζώου, θέλει να μας δώσει κάποιο άλλο δίδαγμα, χρήσιμο για τη ζωή – ότι, δηλαδή, συχνά η υπερβολή φέρνει αντίθετο από το επιθυμητό αποτέλεσμα, κάτι που είδαμε πολλές φορές, ακόμη

και πρόσφατα, να εκδηλώνεται σε διάφορους κύκλους, ιδιαίτερα σε εκκλησίες, κάθε φορά που κάποιος ηγέτης “αγαπά” τόσο πολύ την “εκκλησία του” ή το “ποίμνιό του”, και το περιβάλλει με τέτοια “αποκλειστική στοργή” ώστε στο τέλος το οδηγεί σε μαρασμό, πνιγμό και θάνατο.

Γράφοντας ο Παύλος στον συνεργάτη του Τιμόθεο αναφορικά με την εκκλησία που έπρεπε να ποιμάνει, τονίζει, «**να εξεύρης πώς πρέπει να πολιτεύησαι εν τω οίκω του Θεού, όστις είναι η εκκλησία του Θεού**» (Α΄ Τιμ. 3/γ/15), εξηγώντας συνάμα ότι ο επίσκοπος οφείλει **να «επιμεληθή την εκκλησίαν του Θεού»** (εδ. 5).

Ο ίδιος ο Χριστός μίλησε στον Πέτρο για την επικείμενη τότε οικοδόμηση του νέου θεσμού που ονόμασε «**εκκλησία μου**» (Ματθ. 16/ις/8). Η εκκλησία, λοιπόν, δεν ήταν του Παύλου ή του Τιμόθεου, και δεν είναι κανενός

Βιομηχανία κατασκευής “εκκλησιών” λειτουργεί επί της εθνικής οδού Αθηνών-Λαμίας. Αν κάποιος θέλει μια ΔΙΚΗ ΤΟΥ εκκλησία, ευχαρίστως να του πούμε τη σχετική διεύθυνση. Ας αφήσει όμως ήσυχη την Εκκλησία του Θεού.

άλλου ανθρώπου, παρά μόνο του Θεού.

Δυστυχώς, όμως, κάποιοι άνθρωποι –κι αυτοί δεν είναι λίγοι– έχουν την εντύπωση πως η εκκλησία που υπηρετούν, πολύ περισσότερο μια τοπική εκκλησία ή ομάδα εκκλησιών που ο Θεός χρησιμοποίησε αυτούς τους ίδιους για το ξεκίνημά της, ότι είναι ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ ΥΠΟΘΕΣΗ. [Στη θρησκευτική παράδοση της χώρας μας τέτοιοι άνθρωποι ονομάζονται “κτίτορες” από το κτίζω ή “κτήτορες” από το κατέχω...].

Αν όμως η εκκλησία αντιμετωπίζεται ως περιουσία και κτήμα κάποιων ανθρώπων, και μάλιστα κληροδότημα για τους απογόνους τους, τότε αυτό δεν είναι «**εκκλησία του Θεού**» αλλά οικογενειακή υπόθεση. Τέτοιες εκκλησίες –που όχι σπάνια καταλήγουν να

λειτουργούν ως επιχείρηση– μπορεί κανείς ακόμη και να τις αγοράσει προ-κατ... (βλέπε φωτο).

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός δίδαξε τους μαθητές Του πως «**Όστις ζητήσει να σώση την ζωήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν, και όστις απολέσει αυτήν, θέλει διαφυλάξει αυτήν**» (Λουκ. 17/ιζ/33). Με τον τρόπο αυτό έδειξε ότι δεν ανήκει σ’ εμάς τους ανθρώπους να εξασφαλίσουμε το είναι μας, γι’ αυτό και πρέπει να το διαθέσουμε στα χέρια του Θεού. Άραγε η παραπάνω λογική δεν θα πρέπει να ισχύει πολύ περισσότερο για την Εκκλησία του Χριστού;

Ποιος είσαι εσύ κι εγώ για να θεωρούμε κτήμα μας εκείνο που ο Θεός «**απέκτησε διά του ιδίου αυτού αίματος**»; (Πράξ. 20/κ/28). Ποιος είσαι εσύ

που θεωρείς τους πιστούς σαν υπαλλήλους σου, που πρέπει να υπάρχουν, να ζουν και να συνεισφέρουν για την ικανοποίηση των δικών σου σχεδίων, ονείρων και φιλοδοξιών; Ποιος είσαι εσύ που αδιαφορείς αν σκανδαλίζεται **«ο ασθενής αδελφός, διά τον οποίον ο Χριστός απέθανεν»;** (Α΄ Κορ. 8/η/11).

Και, επιτέλους, μη λησμονεί κανείς πως στα 2000 χρόνια ιστορίας της Εκκλησίας, πολυάριθμοι ήταν οι αξιόλογοι και αξιοζήλευτοι διάκονοι του Θεού που υπηρέτησαν την Εκκλησία από διάφορες θέσεις. Όλοι αυτοί, όμως, άφησαν το “πόστο” τους, όταν εξεμέτρησαν το ζειν, η Εκκλησία όμως εξακολουθεί να υπάρχει και να ζει, όχι χάρη στη δική τους προσφορά αλλά χάρη στην υπόσχεση, το ενδιαφέρον και την φροντίδα του Χριστού, ο οποίος υποσχέθηκε ότι **«πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ’ αυτής»** (Ματθ. 16/ις/18).

Αγαπάς αδελφέ μου την εκκλησία Του Θεού; Εμπιστεύσου την στα χέρια Του. Ξέρει και μπορεί, καλύτερα από εσένα, να την προστατεύσει, να την φυλάξει, να την αυξήσει και να την διατηρήσει μέχρι το τέλος.

Η εκκλησία δεν είναι υπόθεση ενός ανθρώπου. Η εκκλησία δεν είναι υπόθεση μιας οικογένειας. Πολύ περισσό-

τερο η εκκλησία δεν είναι υπόθεση μιας κλίκας...

Κι ας μην ξεχνάμε, τέλος, ότι στο όνομα της θρησκείας και για το καλό του έθνους έγιναν πολλά εγκλήματα, ακόμη και το μέγιστο έγκλημα της ανθρωπότητας, τότε που το ιερατείο της Ιερουσαλήμ αποφάσισε την εξόντωση του Χριστού, ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ –όπως νόμιζαν–, επειδή έκριναν «ότι συμφέρει να απολεσθή εις άνθρωπος υπέρ του λαού» (Ιωάν. 18/ιη/14).

Δεν έχει ανάγκη ο Θεός από τον δικό μας υπερβάλλοντα ζήλο. Δεν έχει ανάγκη ο Θεός τα “μοναδικά και αναντικατάστατα” χαρίσματά μας. Δεν έχει ανάγκη ο Θεός την χωρίς αγάπη για τον πλησίον “θυσία” και “ολοκαύτωσή” μας (Α΄ Κορ. 13/ιγ/1).

Την υπακοή μας χρειάζεται και την γνήσια εξομοίωσή μας με τον Αρχηγό και Τελειωτή της πίστης μας, που όχι μόνο δεν δίστασε να κατακρίνει τους ποιμένες που **«εβόσκησαν εαυτούς και δεν εβόσκησαν τα πρόβατα»** (Ιεζ. 34/λδ/8), αλλά αντίθετα έδωσε ο ίδιος το ανώτερο παράδειγμα ποιμανσης καθώς **«δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών»** (Μάρκ. 10/ι/45). Σ’ αυτό ας επιδιώξουμε να Του μοιάσουμε!

Ω, τι κόσμος μπαμπά....

Παράνομες απαλλαγές στράτευσης

Δεν είναι πολύς καιρός που τα ΜΜΕ αναφέρονταν σε ορισμένους ΚΑΛΟΥΣ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ, από τους μεγαλόσχημους και επώνυμους του τόπου μας, που θέλησαν να δείξουν την αγάπη τους προς την Ελλάδα φροντίζοντας –σε συνεργασία με άλλους σε θέσεις “κλειδιά”–, ΝΑ ΑΠΑΛΛΑΓΟΥΝ από τη στρατιωτική θητεία.

Στον κόσμο τούτο οι μεγάλες λέξεις όπως δημοκρατία, ισότητα, αξιοκρατία κ.λπ. υπάρχουν μόνο για να ΕΞΑΠΑΤΩΝΤΑΙ οι αφελείς.

Για να είσαι **φυγόστρατος**, πρέπει πρώτα να είσαι ΨΕΥΤΗΣ, ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ, ΕΚΜΑΥΛΙΣΤΗΣ, ΕΞΑΓΟΡΑΣΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ και όλα τα παρόμοια. Αν, όμως, είσαι φυγόστρατος, μπορείς να γίνεις καλλιτέχνης, πολιτικός, **ακόμη και υπουργός**.

Αντίθετα ο καλός πολίτης, συνειδητός φορολογούμενος, νομοταγής υπήκοος, θα περιμένει στην ουρά και ίσως πεθάνει επειδή δεν έδωσε στον γιατρό φακελάκι. Με άλλα λόγια ανήκει στους ΧΑΖΟΥΣ...

Αυτό είναι το “ηθικό δίδαγμα” που προκύπτει από την μεταχείριση που εξασφαλίστηκε σε 45 άτομα, τα οποία μέσα στα επτά χρόνια 1997-2004 κατάφεραν να απαλλαγούν από το στρατό με παράνομες και πλαστές ιατρικές γνωματεύσεις! (Αλήθεια μόνο τόσο είναι;) Ήρθε όμως η ονομαζόμενη «Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα» για να ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΙ την ανωνυμία όλων αυτών των κοινωνικών “περικαθαρμάτων”, επειδή είναι πολίτες άλλης κατηγορίας –που

πρέπει να προστατεύονται– και όχι σαν τους απλούς ιθαγενείς, που εύκολα γίνονται κουρέλι από τον πάσα ένα... επειδή για να ζήσεις καλά σ’ αυτό τον τόπο –εννοούμε πολύ καλά– πρέπει να είσαι ΘΡΑΣΥΣ, ΑΘΥΡΟΣΤΟΜΟΣ, ΘΕΟΜΠΑΙΧΤΗΣ, ΠΕΡΙΘΩΡΙΑΚΟΣ.

Βέβαια το υπουργείο είπε ότι όλοι οι εν λόγω “κύριοι” θα κληθούν στα στρατόπεδα και ότι θα ασκηθεί μήνυση στον εισαγγελέα του Στρατοδικείου. (Άμα το δείτε αυτό το τελευταίο, να το πείτε και σ’ εμάς.) Για την ώρα το μόνο που είδαμε ήταν η ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ κάποιων εξ αυτών που, αντί να σταλούν στο Πειθαρχείο, ο ίδιος ο Στρατός τούς χρησιμοποιεί για τη ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ των άλλων φαντάρων, εκκείνων που και καψόνι τρώνε και σε αλλοπρόσαλλες μεταθέσεις στέλνονται και, δυστυχώς, οι περισσότεροι είναι άξιοι της μοίρας αυτής, αφού είναι πρόθυμοι να χειροκροτούν αυτά τα “παράσιτα” που με τον τρόπο τους στερούν από τον απλό πολίτη κάθε αξιοπρέπεια.

Αντίθετα με τους παραπάνω, υπάρχουν άλλοι –καλώς ή κακώς δεν το κρίνουμε εδώ– που είναι **αντιρρησίες συνείδησης**. Δεν λένε ψέματα, δεν “λαδώνουν” τους υγειονομικούς του Στρατού, δεν κάνουν τον τρελό... Αυτούς, λοιπόν, το ίδιο κράτος τους αντιμετωπίζει εντελώς αρνητικά, επειδή δεν είναι πρόθυμοι “να παίξουν” με τους όρους που ακολουθούν οι γόνιμοι των αξιότιμων και επώνυμων οικογενειών. **Γι’ αυτό και τους αξίζει να τιμωρούνται...**

Πάντοτε ευπρόσδεκτη

Αλληλογραφία με τους Αναγνώστες

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Όταν ο Παύλος γράφει στον Τίτο (1/α/12) ότι «Οι Κρήτες είναι πάντοτε ψεύσται», αναφέρεται στους Κρητικούς ή σε Ιουδαίους που έμεναν στην Κρήτη; Ποια είναι η δική σας γνώμη;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Η αναφορά του Παύλου στους Κρήτες και αν αυτοί ήταν ή όχι «ψεύτες», μπορεί να ερμηνευτεί από διάφορες σκοπιές, δεν πρέπει όμως να επηρεαστεί από υποκειμενική ευαισθησία.

Κατ' αρχήν σημειώνεται ότι ο λόγος πολλές φορές αναφέρεται γενικά. Όταν για παράδειγμα πει κάποιος ότι «Οι Σκοτσέζοι είναι τσιγκούνηδες», αυτό είναι μόνο μια γενική περιγραφή, η οποία ίσως να έχει μια δόση αλήθειας, ωστόσο δεν μπορεί να είναι ΑΠΟΛΥΤΗ, αφού, χωρίς αμφιβολία ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ οι Σκοτσέζοι τσιγκούνηδες. Ίσως όμως είναι σε μεγάλο βαθμό κι αυτό είναι που κάνει τη γενικόλογη αυτή φράση αληθινή.

Εν προκειμένω στην εποχή μας, όταν κάποιος λέει ότι, «Οι Κρητικοί έχουν το έθιμο της βεντέτας», ή ότι «Οι Κρητικοί είναι κατσικοκλέφτες», ή ότι «Οι Κρητικοί έχουν όπλα και ρίχνουν μπαλοθιές», αυτό **μέχρι ένα σημείο** ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, ταυτόχρονα όμως, σε ό,τι αφορά πολλούς Κρητικούς ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ.

Όπως λοιπόν σήμερα ούτε όλοι οι Κρητικοί κάνουν βεντέτες ούτε όλοι κλέβουν ζώα ούτε όλοι ρίχνουν μπαλοθιές στους

γάμους, παρόμοια ΟΥΤΕ ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΗΤΑΝ (ή είναι) ΨΕΥΤΕΣ.

Με την έννοια αυτή, λοιπόν, κανείς δε μπορεί να αποκλείσει το ενδεχόμενο –αναφέρεται από ιστορικές μαρτυρίες– να υπήρχε συνήθεια μεταξύ των Κρητικών εκείνης της εποχής να χρησιμοποιούσαν εύκολα το ψέμα, σε τέτοια πλειοψηφία, ώστε να μπορεί να λεχθεί η παροιμιώδης φράση, «**Κρήτες αεί ψεύσται**» (Τίτ. 1/α/12).

Η φράση αυτή αποδίδεται σε Κρητικό και όχι Εβραίο, στον ποιητή, μάντη και ιερέα της Κνωσού Επιμενίδα, που στο έργο του «Περί χρησμών» κατηγόρησε τους Κρητικούς της εποχής του επειδή ήταν τόσο ψεύτες, ώστε «**εψεύσαντο και περί του τεθνάναι τον Δία**», [είπαν ότι είχε πεθάνει ο Δίας]. Απόσπασμα από το εν λόγω έργο σώθηκε από τον Καλλίμαχο στο έργο του «**Ύμνος εις Δία**» (7-9), το οποίο επακριβώς λέει τα εξής: «**Ζευ, σε μεν Ι-δαίοισιν εν ούρεσι φασί γενέσθαι. Ζευ, σε δ' εν Αρκαδίη· πότεροι, πάτερ, εψεύσαντο; Κρήτες αεί ψεύσται· και γαρ τάφον, ω άνα, σείο Κρήτες ετεκτήναντο, συ δ' ου θάνες· εσσί γαρ αεί**». (Σε μετάφραση: «Δία, εσύ λένε ότι γεννήθηκες στα Ιδαία όρη. Δία, για σένα άλλοι λένε ότι γεννήθη-

κες στην Αρκαδία, ποιοι από αυτούς είπαν ψέματα; Οι Κρήτες είναι πάντα ψεύτες, διότι και τάφο για σένα κατασκευάσαν. Εσύ όμως δεν πέθανες. Θα υπάρξεις για πάντα...»

Ας δούμε όμως τι έχουν γράψει σχετικά άλλοι, εγκυρότεροι ημών:

Ο Ζηγαβηνός – «*Εκ των Κρητών. Κρήτες γαρ ήσαν οι προρρηθέντες ανυπότακτοι...και οι εκ περιτομής την μεν πατρίδα Κρήτες, την δε θρησκείαν Εβραίοι*». «*Πατριώτης αυτών... προφήτης παρ' αυτοίς δοκών. Επιμενίδης δε ούτος ην ο Κρης μεν, ποιητής δε και μάντις*». «*Λέγει τοίνυν... ότι Κρήτες αεί ως επί το πλείστον ψευδόμενοι, εψεύσαντο και περί του τεθνάναι τον Δία*».

Ο Οικουμενίος – «*Οίκοθεν και εκ των ιδίων της ύβρεως μαρτυρίαν προσέβαλεν. Επειδή γαρ τοις παρ' ημίν ου πείθονται, τους ιδίους αυτοίς επέστησε κατηγορους...*». «*Ουχ ότι αληθεύουσιν οι μάντις, αλλ' από των οικείων στομάτων αυτούς ελέγχει*».

Όπως πολύ ορθά σχολιάζει ο Καθηγητής Π. Τρεμπέλας στο Υπόμνημά του, «...ο απόστολος δεν εννοεί, ότι άνευ εξαίρεσεως οι Κρήτες ήσαν τοιούτοι. Διότι, πώς θα συνίστα εξ αυτών να εκλεγώσιν επίσκοποι; Απλώς και μόνον περιγράφει τα ευρέως κρατούντα παρ' αυτοίς ελαττώματα».

Δεν πρέπει, λοιπόν, να θεωρηθεί η αναφορά του Παύλου ως περιφρονητική ή άδικη κατά των Κρητών της εποχής του. Επιτέλους, ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΝ ΤΩ ΠΟΝΗΡΩ ΚΕΙΤΑΙ... Αυτό το είπε ο Χριστός και δε

μπορούμε να αμφισβητούμε τη σημασία του λόγου Του προσπαθώντας να εξαιρέσουμε τους αγίους ανθρώπους της Παλαιάς Διαθήκης ή και της Εκκλησίας.

Πράγματι ο κόσμος μας εν τω πονηρώ κείται –και οι άπιστοι ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ– οι πρώτοι όμως χαίρονται γι' αυτό ενώ οι δεύτεροι ΔΙΝΟΥΝ ΤΗ ΜΑΧΗ ΤΟΥΣ να ζήσουν ΩΣ ΦΩΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.

Η άποψη ότι οι άνθρωποι για τους οποίους μιλάει ο Παύλος ήταν Εβραίοι, αν και ενδιαφέρουσα, δεν υποστηρίζεται από το κείμενο και τη γλώσσα. Παρακαλούμε επίσης να προσεχθεί η διευκρίνιση «**ΜΑΛΙΣΤΑ ΟΙ ΕΚ ΠΕΡΙΤΟΜΗΣ**». Το «μάλιστα» σημαίνει “παραπάνω”, “πολύ περισσότερο”. Συνεπώς οι «πολλοί ανυπότακτοι, ματαιολόγοι και φρεναπάται» ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΜΟΝΟ «εκ περιτομής» αλλά «**μάλιστα οι εκ περιτομής**». Με άλλα λόγια τέτοιοι άνθρωποι υπήρχαν και Κρητικοί και Ιουδαίοι (πιο πολλοί μάλιστα Ιουδαίοι). Το γεγονός ότι ο Παύλος χρησιμοποιεί την κρητική παροιμία είναι εύλογο, επειδή τέτοια παροιμία υπήρχε –δεν τη δημιούργησε εκείνος– και χρησιμοποιόταν εκείνη την εποχή.

Τα παραπάνω σε καμία περίπτωση δεν αποτελούν ρατσιστικό στίγμα, αφού, κάτω από την αποστολική διατύπωση «**έστω ο Θεός αληθής, πας δε άνθρωπος ψεύστης**» (Ρωμ. 3/γ/4), σε σύγκριση με την ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ (ακόμη και οι φιλαλήθεις) ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΤΕΣ.

Ευχαριστούμε τον Γιώργο Καραμπάση (Τηλ. 2310-444242) για την αποστολή βιβλίου του με τίτλο «ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ» (Θεσ/νίκη 2005). Αν και χωρίς ειδική παιδεία ο Γ.Κ. παρουσιάζει προβλήματα και λέει αλήθειες για τη χαρισματική κίνηση, εκεί όπου άλλοι προτιμούν να σιωπούν και άλλοι εθελοτυφλούν. Ο πιστός όμως καλείται να απέχει από «της ψευδωνύμου γνώσεως» (Α' Τιμ. 6/ς/20).

Το “μυστήριον”

Ο λόγος του Θεού ζητάει από τους Χριστιανούς: «**Εξομολογείσθε εις αλλήλους τα πταίσματά σας και εύχεσθε υπέρ αλλήλων, διά να ιατρευθήτε**» (Ιακ. 5/ε/16).

Οι χριστιανοί που ακολουθούν εκκλησίες που θεωρούν την εξομολόγηση ως μυστήριο, έχουν την ευκαιρία να συζητήσουν την αμαρτία τους με κάποιον, που υποτίθεται ότι είναι περισσότερο πνευματικός από αυτούς, και να λάβουν κάποια βοήθεια ή προτροπή. *[Αν αυτό συμβαίνει ή όχι στην πραγματικότητα, δεν είναι της παρούσης].*

Οι χριστιανοί που ανήκουν σε εκκλησίες που δεν έχουν τον θεσμό της εξομολόγησης, υποτίθεται ότι εξομολογούνται την αμαρτία τους απευθείας στον Θεό. *[Αν αυτό συμβαίνει ή όχι στην πραγματικότητα, δεν είναι της παρούσης].*

Το βέβαιο είναι πως και στην πρώτη περίπτωση και στη δεύτερη, εκείνο που στην ουσία συμβαίνει, είναι η προσπάθεια των περισσότερων ΝΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΟΥΝ την αμαρτία τους, αποδίδοντας σε κάποιον άλλο την αιτία και την ευθύνη γι' αυτήν.

Ενας Ρωμαιοκαθολικός πρεσβύτερος έγραψε από την πείρα του τα εξής:

Επανειλημμένα στην Εξομολόγηση αναγκάζομαι να πω στον ή στην εξομολογούμενη ότι δε χρειάζεται να μου πει την

ιστορία της, όλη την ιστορία της υπόθεσης, αλλά μόνο την αμαρτία για την οποία ζητάει από τον Θεό συγχώρεση.

Συνήθως η απάντηση είναι: «Μα πώς θα καταλάβετε, πατέρα». Απαντώ ότι δε χρειάζεται να ξέρω τα γεγονότα που συνέβησαν, για να καταλάβω την αμαρτία. Ξανά μου απαντάει ότι αν δε μου πει όλη την ιστορία, δε θα καταλάβω ότι έχει δίκιο.

Έτσι έρχεται στην επιφάνεια η πραγματική πρόθεση: θέλει να καταλάβω ότι δε φταίει που αμαρτήσε, αλλά φταίει η άλλη ή ο άλλος που στάθηκε αιτία να γίνει ό,τι έγινε, να πει ό,τι είπε, να κάνει ό,τι έκανε: δηλαδή να αμαρτήσει.

Βέβαια πολλές φορές έτσι συμβαίνει: εμείς θέλουμε να έχουμε καλές σχέσεις και καλή συμπεριφορά με όλους αλλά μας προκαλεί ο άλλος, εμείς δεν έχουμε τη δύναμη να κρατηθούμε και αμαρτάνουμε. Συχνά λοιπόν η αμαρτία ξεκινάει από τον άλλο. Το θέμα είναι ότι εμείς δεν έχουμε το θάρρος να παραδεχτούμε την ενοχή μας, και κάνουμε ό,τι έκανε και ο Αδάμ: «Θεέ μου, δε φταίω εγώ. Η Εύα μου έδωσε και έφαγα». Ενώ, αν ο Αδάμ ήταν ειλικρινής, θα μπορούσε να αναλάβει τις ευθύνες του και να πει: «Μάλιστα Θεέ μου, αμαρτήσα», και να αφήσει κατά μέρος τις δικαιολογίες. Η αλήθεια είναι ότι, αδιάφορο από πού ήρθε η αφορμή, το λάθος είναι δικό μας.

Στη συνέχεια αναφέρει το παράδειγμα κάποιου που ενώ κάθεται ήσυχος, έρχεται άλλος και τον προσβάλλει. Αυτός δεν αντέχει την προσβολή, οργίζεται και διαμαρτύρεται άπρεπα. Έπειτα δικαιολογείται λέγοντας: «*Αν εκείνος δε με είχε ενοχλήσει, εγώ δε θα είχα αμαρτήσει*».

Η δικαιολογία αυτή όμως δεν έχει λογική βάση, επειδή το γεγονός ότι αντέδρασε με το πάθος της οργής, δεν οφείλεται στα λόγια που είπε ο άλλος αλλά στο ίδιο το πάθος που έκρυβε μέσα του. Ο άλλος απλώς έδωσε αφορμή για να ξεσκαπαστεί το κρυμμένο ελάττωμα. Γι' αυτό και ο οργισμένος οφείλει να μετανοήσει και να εξομολογηθεί.

Όπως το στάχυ που φαίνεται ωραίο και καθαρό αλλά όταν το αλέσουμε εμφανίζονται τα άχρηστα φλούδια, έτσι και ο άνθρωπος αυτός έχει μέσα του το πάθος της οργής αλλά δεν το βλέπει, ώσπου ένας ενοχλητικός λόγος αναταράξει το βούρκο που υπάρχει στο βάθος της καρδιάς του και το φέρει στην επιφάνεια.

Γι' αυτό, όποιος θέλει να λάβει την ευσπλαχνία του Θεού πρέπει να μετανοεί αληθινά, να εξαγνιστεί και να φροντίσει να γίνει καλύτερος. Θα δει τότε πως αντί να απαντήσει στον άλλο με προσβολή, θα του πει ευχαριστώ, επειδή του έδωσε ευκαιρία να κάνει πνευματική πρόοδο και, χωρίς αμφιβολία, σε μια δεύτερη φορά δε θα νιώσει την ίδια ευαισθησία. Όσο περισσότερο η ψυχή προοδεύει στην αρετή, τόσο πιο δυνατή γίνεται και υπομένει σιδήποτε μπορεί να της συμβεί.

Και καταλήγει:

Αν λοιπόν θέλεις να διηγηθείς επί 10-15 λεπτά μια ιστορία, για να πεις στο τέλος με μια σύντομη φρασούλα ότι οργίστηκες και του τα 'ψαλες και τώρα είσαστε μαλω-

μένοι, τότε πρέπει να σου πω ότι αυτό δεν είναι πραγματική εξομολόγηση, διότι δεν αναγνωρίζεις την αμαρτία σου, δε μετανοείς και έτσι δε διορθώνεσαι. Την επόμενη φορά που θα σε θίξει κάποιος θα κάνεις πάλι τα ίδια, διότι δε βλέπεις το δικό σου πάθος, τη δική σου αμαρτία, αλλά την αμαρτία του άλλου. Έτσι ξεγελάς τον εαυτό σου ότι συμφιλιώθηκες με τον Θεό, αλλά η εξομολόγησή σου δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Επί δέκα λεπτά εξομολογίσουν την αμαρτία του άλλου και αφιέρωσες μόνο μισό λεπτό για τη δική σου αμαρτία. Βλέπεις λοιπόν ότι ουσιαστικά έμεινες αμετανόητος, γι' αυτό δε θα προοδεύσεις πνευματικά και την επόμενη φορά θα ξανακάνεις τα ίδια· ίσως και χειρότερα.

Καταλήγοντας συμπεραίνουμε ότι εκείνο που έχει βαθύτερη σημασία στο προκείμενο, δεν είναι πλέον το "*μυστήριο της εξομολόγησης*" αλλά **ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ**. Δεν γνωρίζουμε και δεν μας ενδιαφέρει σε ποια εκκλησιαστική παράδοση ανήκουν οι αναγνώστες μας. Ωστόσο τολμούμε να ρωτήσουμε: **Πότε εξομολογηθήκατε για τελευταία φορά;**

Δεν εννοούμε, βέβαια, πότε προσπαθήσατε να δικαιολογήσετε τον εαυτό σας αλλά πότε ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΘΗΚΑΤΕ αληθινά στον Θεό;

Μακάρι τα παραπάνω να βοηθήσουν σε μια βαθύτερη και ουσιαστικότερη εξομολόγηση, διότι η Αγία Γραφή λέει: «**Ο κρύπτων τας αμαρτίας αυτού δεν θέλει ευοδωθεί· ο δε εξομολογούμενος και παραιτών αυτάς θέλει ελεηθή**» (Παρ. 28/κη/13). Είθε εμείς να ακούσουμε τη φωνή του Θεού!

Μια δεύτερη ματιά

ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ

Γράφοντας για το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών, σημειώσαμε την προσπάθεια και της Ρωμαιοκαθολικής και της Ελληνορθόδοξης να εξασφαλίσουν δι' εαυτάς, το μονοπώλιο της Εκκλησίας.

Το περιοδικό «**Εκκλησιαστική Παράδοσις**» (Ιαν.-Φεβ. 2005, σελ. 32) αναφέρει μεταξύ άλλων και τα εξής ορθά, που εξηγούν γιατί δημιουργούνται σχίσματα και παρατάξεις:

.... η κάθε Σύνοδος διεκδικεί για τον εαυτό της, ότι είναι «η Εκκλησία» του Χριστού. Επιτέλους, ας μάθουμε, (1) ότι Η Εκκλησία του Χριστού δεν έχει να κάνει ούτε με Συνόδους, ούτε με παρατάξεις. (2) Η Εκκλησία του Χριστού είναι ο ίδιος ο Χριστός ως Κεφαλή, και μέλη του σώματος οι πιστοί. (3) Είναι το, ανά τους αιώνες, μυστικό Σώμα του Χριστού με μέλη τους ανά τους αιώνες Αγίους (Θριαμβεύουσα), και αγωνιζόμενους για την αλήθεια (Στρατευομένη), την οποία αλήθεια, ουδείς μπορεί να διεκδικεί για τον εαυτό του. (4)

ΝΥΜΦΗ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η Βίβλος μιλάει για Εκκλησία και για εκκλησίες. Αν και οι χριστιανοί παρουσιάζονται να έχουν ελλείψεις και ελαττώματα, η εκκλησία πάντα παρουσιάζεται ως ΕΝΔΟΞΗ ΚΑΙ ΑΓΝΗ ΝΥΜΦΗ, «μη έχουσα κηλίδα ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων (...) αγία και άμωμος» (Εφεσ. 5/ε/28). Ο Παύλος θα γράψει: «**σας ηρραβώνισα με ένα άνδρα, διά να σας παραστήσω παρθένον αγνήν εις τον Χριστόν**» (Β' Κορ.

Είναι «το μικρόν ποίμνιον», που κανείς δεν είναι σε θέση να το προσδιορίζει εξαιρώντας άλλους, παρά μόνον ο επικεφαλής αυτού του Σώματος, ο Χριστός. (5) Η Εκκλησία του Χριστού είναι Άσπιλος και Αμόλυντος, και είναι αυτή που κατέχει όλη την αλήθεια, όπως τη δίδαξε ο Χριστός και οι Απόστολοι. Μήπως η Σύνοδος του Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Μιλάει για θεμελιώδη αρχή της Εκκλησίας, ότι αυτή είναι πάντοτε «**ΜΙΑ και ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ**» και έχει στο μυαλό του τη Σύνοδο του Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου [=εννοεί του παλαιού ημερολογίου], έχει την εντύπωση ότι είναι άσπιλος και αμόλυντος; Δεν το φαντάζομαι! Επομένως πώς ισχυρίζεται ότι είναι «η Εκκλησία» και απορρίπτει όλους τους άλλους;

Οι αλήθειες αυτές αξίζουν να προσεχθούν πολύ, ιδιαίτερα μάλιστα από κάποιους που, χωρίς να το καταλαβαίνουν, καταντούν σε σύγχρονους ειδωλολάτρες/εκκλησιολάτρες.

11/α/2) και επίσης «**ημείς κηρύττομεν, (...) διά να παραστήσωμεν πάντα άνθρωπον τέλειον εν Χριστώ Ιησού**» (Κολ. 1/α/28).

Από τα παραπάνω και άλλα πολλά είναι φανερό ότι η Βίβλος βλέπει διαφορετικά τους πιστούς ως άτομα και διαφορετικά ως σύνολο, σαν Εκκλησία. Οι πιστοί **βαδίζουν στην οδό της σωτηρίας**, δαμάζουν τη σάρκα τους και αγωνίζονται για

να φτάσουν «**στο τέλος της πίστewς**» (Α΄ Πέτρ. 1/α/9). Σ' αυτή την κατάσταση είναι ελλιπείς –«εις πολλά πταίομεν άπαντες»– αλλά βαδίζουν «προς την τελειότητα» (Ιακ. 3/γ/2, Εβρ. 6/ς/1).

Όσοι λένε ότι η εκκλησία αποστάτησε και απομακρύνθηκε από την αρχική οδό, δεν αναφέρονται στην πνευματική διάσταση της Εκκλησίας (Νύμφης Χριστού) αλλά στην επίγεια κοσμική διάσταση, αυτή των χριστεπώνυμων ανθρώπων, άλλοι από τους οποίους είναι αληθώς χριστιανοί, άλλοι όμως είναι «**κηλίδες εις**

τας αγάπας (...), συμποσιάζοντες αφόβως, βόσκοντες εαυτούς, νεφέλαι άνυδροι υπό ανέμων περιφερόμεναι, δένδρα φθινοπωρινά άκαρπα, δις αποθανόντα, εκριζωθέντα, κύματα άγρια θαλάσσης επαφρίζοντα τας ιδίας αυτών αισχύνας, αστέρες πλανήται, διά τους οποίους το ζοφερόν σκότος είναι τετηρημένον εις τον αιώνα» (Ιούδα 1/α/12-13).

Ανάγκη, λοιπόν, να προσέχουμε **ΓΙΑ ΠΟΙΑ Εκκλησία μιλάμε!** ❶

ΑΛΛΑΞΕ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Ή ΟΧΙ;

Παρά τα παραπάνω, κάποιοι εθελοτυφλώντας επιμένουν να υποστηρίζουν ότι η επίγεια εκκλησία παραμένει σταθερή στην αποστολική διδαχή και ουδέποτε άλλαξε. Οι άνθρωποι αυτοί – παρ' όλη την καλή τους διάθεση– έχουν φτάσει στο λάθος να διαψεύδουν τους ίδιους τους Απόστολους. Πώς αλλιώς να εξηγήσουμε τα λόγια του Παύλου, ότι «**μετά την αναχώρησίν μου θέλουσιν εισέλθει εις εσάς λύκοι βαρείς μη φειδόμενοι του ποιμνίου· και εξ υμών αυτών θέλουσι σηκωθή άνθρωποι λαλούντες διεστραμμένα, διά να αποσπώσι τους μαθητάς οπίσω αυτών**»; Η αλήθεια είναι ότι το κακό είχε αρχίσει ήδη από τις αποστολικές ημέρες, αφού ο ίδιος καταγγέλλει κάποιους οι οποίοι, «**απεπλανήθησαν από της αληθείας, λέγοντες ότι έγγεινεν ήδη η ανάστασις, και ανατρέπουσι την πίστιν τινών**» (Πράξ. 20/κ/29-30, Β΄ Τιμ. 2/β/18). Είπε ψέματα ή έκανε λάθος ο απόστολος του Χριστού;

Το ίδιο επιβεβαιώνει και ο απόστολος Ιωάννης γράφοντας ότι η αποστασία είχε προχωρήσει ήδη από τις ημέρες του, τόσο ώστε σε συγκεκριμένη εκκλησία κάποιος Διοτρεφής δεν δεχόταν ούτε τους

ίδιους τους Αποστόλους – «**δεν δέχεται ημάς**» (Γ΄ Ιωάν. 1/α/9-11). Μάλιστα ο άνθρωπος αυτός –προφανώς κάποιος πρεσβύτερος/επίσκοπος– όχι μόνο επηρέαζε τους υπόλοιπους πιστούς για να μένουν μακριά από τους Αποστόλους –«**φλυαρών εναντίον ημών με λόγους πονηρούς**»– αλλά και όσους ήθελαν να δέχονται τους μαθητές του Χριστού τους έβγαζε από την εκκλησία... –«**εμποδίζει και από της εκκλησίας εκβάλλει**»– (εδ. 10).

Όπως οι Φαρισαίοι για τους οποίους ο Χριστός είπε: «**Ουαί εις εσάς, (...) διότι κλείετε την βασιλείαν των ουρανών έμπροσθεν των ανθρώπων· επειδή σεις δεν εισέρχεσθε ουδέ τους εισερχομένους αφίνετε να εισέλθωσιν**» (Ματθ. 23/κγ/14), έτσι κι αυτοί έκαναν το μέγα σφάλμα, όχι να απομακρυνθούν οι ίδιοι από την εκκλησία αλλά να διώξουν τον Κύριο από αυτήν (Αποκ. 3/γ/20).

Έτσι πλέον οι μεν επίγειες εκκλησίες εξακολουθούν να υπάρχουν, να αυξάνουν και να πλουτίζουν σε μέλη και περριουσίες, **ο Χριστός είναι πλέον ΕΞΩ ΑΠΟ ΑΥΤΕΣ...** ❷

ΚΑΙ ΘΕΟΠΡΟΒΛΗΤΟΥ...

Σε συνέχεια όσων γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος για τις “θεόπνευστες” εκλογές των ιεραρχών, διαφωτιστική είναι η εξιστόρηση που παρουσιάστηκε στην εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» (7/8/05) για τον πρώην Μητροπολίτη Αττικής **Παντελεήμονα Μπεζενίτη**, που αποπέμφθηκε τελικά για ροζ σκάνδαλα και συγκέντρωση μεγάλης περιουσίας. Σύμφωνα με το δημοσίευμα, αν και το Συμβούλιο της Επικρατείας επέβαλε την αποκατάσταση του ιερωνυμικού **Νικόδημου** Γκατζιρούλη, ο **Σεραφεΐμ** επιθυμούσε να εκλεγεί ο τότε Δωδώνης (και νυν Ζακύνθου) **Χρυσόστομος**, παρόλο που ο λαός υποστήριζε τον Γκατζιρούλη και έφτασαν να καταλάβουν ακόμη και το επισκοπείο. Και συνεχίζει:

Μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα οι Μητροπολίτες **Δημητριάδος κ. Χριστόδου-**

λος, Πειραιώς κ. Καλλίνικος, Καλαβρύτων κ. Αμβρόσιος, που δεν επιθυμούσαν την εκλογή του κ. Χρυσοστόμου στην Αττική, και ιεράρχες που προέρχονταν από την αδελφότητα θεολόγων «**Η Ζωή**» –στην οποία φοίτησε και ο Νικόδημος Γκατζιρούλης– συναντιούνται και αποφασίζουν να στηρίξουν τη μετάθεση του Μητροπολίτη Μπεζενίτη. Όπερ και εγένετο. Και σύμφωνα με ορισμένους, μετά την εκλογή ο Αρχιεπίσκοπος **Σεραφεΐμ** φέρεται να είπε και «**τώρα αυτοί νομίζουν ότι εκλέξανε τον καλύτερο...**»

Αυτά συμβαίνουν στα παρασκήνια των Ιερών Συνόδων και τέτοιοι άνθρωποι διοικούν την επίγεια εκκλησία με τις διάφορες δογματικές ή διοικητικές αποφάσεις τους. ❧

ΑΦΕΛΕΙΑ Ή ΑΠΑΤΗ;

Στον Γερμανοαμερικανό Πεντηκοστιανό **Ιεροκήρυκα Reinhard Bonnke** (Μπόνκε) αναφερθήκαμε και στο παρελθόν (Ιαν.-Φεβ. 04, Νοέ.-Δεκ. 04), με αποτέλεσμα να δεχθούμε και τη γνωστή επίθεση. Καθώς όμως ο «**Τ**» θέλει να είναι ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΛΗΘΙΝΟΣ και ΟΣΑ ΛΕΕΙ ΝΑ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΝΤΑΙ, παρουσιάζουμε εδώ νεότερα στοιχεία από την “διακονία” του εν λόγω ανθρώπου, που τα θέτουμε στην κρίση των αναγνωστών μας. Σε νέο δελτίο νέων του, λοιπόν, ο Μπόνκε δηλώνει ότι από το 2000 μέχρι σήμερα **κέρδισε 38.500.000 αποφάσεις για τον Χριστό** (βλ. Φωτο) **και ζητάει την οικονομική βοήθεια των υποστηρικτών του ώστε μέσα στη δεκαετία να φτάσει στις 100.000.000 αποφάσεις.**

Γνωρίζοντας το ρόλο που μπορούν να παίζουν τα χρήματα και η ψυχολογία του όχλου στις υπανάπτυκτες χώρες της Αφρι-

The last year and season was another mighty harvest-year for ClaN. This Impact edition is proof and summary. Since the year 2000, we have seen 38.5 million souls receive Jesus Christ as their personal Saviour and complete a decision card! What a miracle and blessing! Our goal for this decade however is to see 100 million souls saved...and we are well on our way. Impossible? No! If God wants “all men to be saved...” we have to allow him to expand our thinking and action.

Μετάφραση: «...Από το έτος 2000, έχουμε δει 38,5 εκατομμύρια ψυχές να δέχονται τον Ιησού Χριστό ως προσωπικό τους Σωτήρα και να συμπληρώνουν κάρτα απόφασης! ... Στόχος μας γι’ αυτή τη δεκαετία ωστόσο είναι να δούμε 100 εκατομμύρια ψυχές να σώζονται... και βαδίζουμε καλά σ’ αυτή την κατεύθυνση...»

κής, δεν αμφιβάλλουμε ότι μπορεί να φτάσει και αυτό το στόχο. Εκείνο για το οποίο αμφιβάλλουμε είναι ποια σχέση μπορεί να έχουν οι παραπάνω μέθοδοι με τον Χριστό. ❧

Μη φοβού, μικρόν ποίμνιον...

Οι ΜΙΚΡΟΙ μου Ήρωες

Όλα τα αγόρια που έζησαν τα παιδικά τους χρόνια στη δεκαετία του 1950 γνωρίζουν πολύ καλά τον «Μικρό Ήρωα», το ελληνόπουλο που μαζί με τους φίλους του, την Κατερίνα και τον Σπίθα, στα διηγήματα του Στέλιου Ανεμοδούρα νικούσε και ντρόπιαζε τους Γερμανούς κατακτητές...

Αρέσουν στα παιδιά οι ιστορίες με ήρωες και ηρωίδες. Οι ψυχολόγοι μάλιστα λένε ότι τους είναι απαραίτητες, επειδή βοηθούν ν' αναπτύξουν την φαντασία τους και να "ζήσουν" εμπειρίες που τα προετοιμάζουν για την μετέπειτα ζωή καθώς, ως ένα σημείο τουλάχιστον, διαμορφώνουν και τον χαρακτήρα τους.

Η Βίβλος δεν στερείται μεγάλων ηρωικών μορφών και τα παιδιά που έχουν το ξεχωριστό προνόμιο να ζουν σε οικογένειες που μελετούν την Αγία Γραφή, είναι καλά εξοικειωμένα με τις ιστορίες του Μωυσή, του Δαβίδ, του Σαμψών, της Δεβόρρας, της Μαριάμ, του Δανιήλ και των φίλων του, και τόσων άλλων, πολλοί από τους οποίους αναφέρονται περίλαμπρα στο κεφάλαιο 11/ια της Επιστολής προς Εβραίους.

Τούτη τη φορά, όμως, ας ασχοληθούμε με μια άλλη ομάδα, εκείνη των "ΜΙΚΡΩΝ ηρώων", όχι μικρών στην ηλικία αλλά επειδή δεν έχουν να δείξουν

στη ζωή τους κάποιο "μεγάλο" επίτευγμα όπως οι άλλοι στην προηγούμενη παράγραφο. Ωστόσο –χωρίς συχνά να γνωρίζουμε ούτε καν το όνομά τους– μνημονεύονται και αυτοί μετ' επαίνων στην Καινή Διαθήκη, καθώς οι στάσεις και τα λόγια τους διακρίθηκαν και επίσης έδωσαν αφορμή για σοβαρά πνευματικά μαθήματα. Ανάμεσά τους ξεχωρίζουν:

- Ο **εκατόνταρχος**, που με ξεχωριστή πίστη ζήτησε τη θεραπεία του δούλου του – Ματθ. 8/η/5-10.
- Η **Χαναναία** γυναίκα, που με την επιμονή της κέρδισε τη θεραπεία της κόρης της – Ματθ. 15/ιε/22-28.
- Η **αιμορροούσα** γυναίκα, που με πίστη άγγιξε το ρούχο του Χριστού και θεραπεύτηκε από την αρρώστια της – Μάρκ. 5/ε/25-34.
- Η **χήρα**, που κατέθεσε το τελευταίο της δίλεπτο προσφορά στο Ναό – Μάρκ. 12/ιβ/41-44.

• Η **αμαρτωλή** γυναίκα, που έχρισε τον Κύριο Ιησού με πολύτιμο μύρο – Μάρκ. 14/ιδ/1-9.

• Ο **λεπρός Σαμαρείτης**, που δεν λησμόνησε να ευχαριστήσει, όταν θεραπεύθηκε από τον Χριστό – Λουκ. 17/ιζ/12-19.

• Ο **εκ γενετής τυφλός**, που υποστήριξε με θάρρος τον Χριστό απέναντι στους Ιουδαίους – Ιωάν. 9/θ/22.

• Ο **Ανανίας** από τη Δαμασκό, ο μαθητής που υποδέχθηκε στην πίστη και βάπτισε τον απόστολο Παύλο – Πράξ. 9/θ/10-18.

• Η **Δορκάδα ή Ταβιθά**, η μαθήτρια που ανέστησε ο Πέτρος, η οποία έζησε στην Ιόππη «πλήρης αγαθών έργων και ελεημοσυών» – Πράξ. 9/θ/36-42.

• Ο **Αντύπας**, ο μαθητής που φονεύθηκε στην Πέργαμο για την πίστη του στον Χριστό – Αποκ. 2/β/13.

Και βέβαια υπάρχουν πολλοί άλλοι, που δε χρειάζεται ν' αναφερθούν εδώ λεπτομερώς.

Εκείνο που μας κάνει ν' ασχοληθούμε εδώ μαζί τους, δεν είναι επειδή έκαναν το ΑΚΑΤΟΡΘΩΤΟ ούτε το ΑΠΙΘΑΝΟ αλλά επειδή έκαναν το απλό.

Οι κοινοί αυτοί άνθρωποι, απλοί πιστοί όπως και εμείς, δεν αντιμετώπισαν λιοντάρια ούτε πάλεψαν με γίγαντες ούτε ρίχτηκαν σε πυρωμένα καμίνια, όμως αντιμετώπισαν με επιτυχία συνηθισμένες καταστάσεις της καθη-

μερινής ζωής, τέτοιες που κι εμείς όλοι αντιμετωπίζουμε.

Δεν ήταν ηγέτες της Εκκλησίας αυτοί οι συνάνθρωποί μας, ούτε ήταν σπουδαίοι θεολόγοι και ιεροκήρυκες. Δεν ξεχωρίζουν για τα συγγράμματά τους ούτε για λαμπρά επιτεύγματα σε πολέμους.

Με τις πράξεις τους όμως απέδειξαν είναι ότι είχαν καταλάβει καλύτερα από τους άλλους το χαρακτήρα του Κυρίου. Το έλεός Του, το εύρος της αγάπης Του, τους ευλογημένους αιώνιους σκοπούς Του...

Παρ' όλο που ο Ιάκωβος τον χαρακτηρίζει ως «άνθρωπο ομοιοπαθή με εμάς» (Ιακ. 5/ε/17), ίσως δειλιάζουμε να φανταστούμε τους εαυτούς μας πλάι στον προφήτη Ηλία – που με την προσευχή του σταμάτησε και έφερε πάλι τη βροχή. Χωρίς αμφιβολία, όμως, μπορούμε να σταθούμε δίπλα σ' αυτές τις ταπεινές μορφές, ζώντας εκείνο που θέλει ο Θεός από εμάς στην καθημερινή μας ζωή.

Οι “μικροί” αυτοί ήρωες δείχνουν ότι και εμείς –που δεν έχουμε κάτι το ιδιαίτερο–, μπορούμε να ζήσουμε θαυμαστά μέσα στα μικρά πράγματα της ζωής και να σταθούμε επάξια εμπρός στον Θεό και απέναντι στους ανθρώπους, όχι ξεχωρίζοντας για τα θαύματα που κάνουμε ούτε για τα πνευματικά χαρίσματα που διαθέτουμε, αλλά για την απλή, αγνή και άδολη πίστη και αφοσίωσή μας. ☛

« και μεταξύ σας θέλουσιν είσθαι ψευδοδιδάσκαλοι... »

Ψεύτικοι προφήτες – ΨΕΥΤΙΚΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ...

Με λύπη μάθαμε για τις φοβερές καταστροφές με τεράστιες οικονομικές συνέπειες που έγιναν στις νότιες πολιτείες των ΗΠΑ από την επέλαση του τυφώνα «**Κατρίνα**». Ο αριθμός των 10.000 νεκρών για τους οποίους γίνεται λόγος την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές ελπίζουμε να μην επαληθευθεί.

Για το λόγο αυτό δεν είναι δυνατό να λησμονήσουμε την “προφητεία” που δημοσίευσε ο Πεντηκοστιανός **ψευδοπροφήτης Kenneth Copeland** για τις “ευλογίες” που δήθεν “υποσχέθηκε” ο Θεός ότι **θα έστελνε στην Αμερική ήδη από τους πρώτους μήνες του 2003**.

Γράψαμε σχετικά σε προηγούμενο τεύχος μας (Νοέμβριος 2003), και επίσης στείλαμε επιστολή στα γραφεία της οργάνωσης του Κόπλαντ στην Αμερική, για να μας υποδείξουν **ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΕΥΛΟΓΙΕΣ...** Όπως ασφαλώς δε θα έπρεπε, δυστυχώς, οι άνθρωποι δεν απάντησαν...

Απάντησαν όμως τα διεθνή ΜΜΕ, που έκτοτε μιλούν για τεράστιες καταστροφές, όπως οι παλαιότεροι τυφώνες για τους οποίους είχαμε γράψει και οι συνεχείς απώλειες Αμερικανών στρατιωτών στο Ιράκ, αλλά και τώρα με την πρόσφατη καταστροφή στον αμερικανικό νότο.

Εμείς δεν θέλουμε –δεν τολμούμε– να αποδώσουμε αυτές τις καταστροφές σε θεία τιμωρία – όπως εκ πρώτης όψεως θα μπορούσε να εκτιμηθεί. (Έχουμε αναφερθεί σ’ αυτό το θέμα πρόσφατα).

Δεν μπορούμε ωστόσο να ξεχάσουμε τον παγκόσμιο κανόνα για τον οποίο μιλάει η Βίβλος, πως δηλαδή «**Ό,τι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει**» (Γαλ. 6/ς/7).

Όλοι εκείνοι που βλακωδώς υποστήριζαν ότι ο Θεός έστειλε το τσουνάμι για να τιμωρήσει τους κατοίκους της Ν.Α. Ασίας, τι έχουν να πουν τώρα που η καταστροφή χτύπησε τους “χριστιανούς” Αμερικανούς;

Δεν θα προχωρήσουμε σε παραπέρα σχολιασμό, μόνο σημειώνουμε ότι αφενός **Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΔΕΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ** –αποδεικνύοντας ότι **ο Κόπλαντ είναι ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΗΣ**–, αφετέρου δε ότι οι άσοφες αποφάσεις των ανθρώπων πληρώνονται αφού, όπως αποκάλυψαν οι γνώστες των πραγμάτων, η αμερικανική κυβέρνηση αμέλησε –λόγω του πολέμου στο Ιράκ– να πραγματοποιήσει προστατευτικά αντιπλημμυρικά έργα, όπως είχαν προβλεφθεί, με αποτέλεσμα να μην αποτραπεί το χειρότερο. **Π**

Η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας

Μαζί για πάντα (Α)

Πρόσφατα κυκλοφόρησε με τον παραπάνω τίτλο μικρό βιβλίο του Στ. Μπαϊρακτάρη. Οι δύο αυτές μορφές της αποστολικής Εκκλησίας συναντώνται συχνά στις σελίδες της Καινής Διαθήκης –όχι όμως σε ιστορική αλληλουχία– κάτι που γίνεται με την παρούσα διηγηματική παρουσίαση, η οποία δίνει μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα για τη ζωή και το έργο τους. Για το λόγο αυτό κρίθηκε σκόπιμο να αναδημοσιεύσουμε εδώ αυτή την εργασία χάριν των αναγνωστριών μας. Στο κείμενο υπάρχουν κάποια πρόσθετα στοιχεία, αναπόφευκτα για τις ανάγκες της διήγησης. [Οι περισσότερες περικοπές είναι από τη Νέα Δημοτική Μετάφραση της Βιβλικής Εταιρείας].

1. Τα νεανικά χρόνια

Ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα γνωρίστηκαν στη Ρώμη. Τότε που άνθιζε της αγάπης τους η άνοιξη, δεν θα μπορούσαν να το φανταστούν ότι ξεκινούν για μίαν αιώνια άνοιξη, ξεκινούν για την αιωνιότητα!

Ο Ακύλας, που τ' όνομα του σημαίνει στα λατινικά αετός, καταγόταν από τον Πόντο της Μικράς Ασίας και ήταν Ιουδαίος. Το επάγγελμά του ήταν σκηνοποιός. Στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας ήρθε αναζητώντας καλύτερη τύχη, και φυσικά ερχόμενος στη Ρώμη εγκαταστάθηκε στην εβραϊκή φτωχογειτονιά. Το επάγγελμά του ήταν πολύ ταπεινό και το ασκούσαν άνθρωποι φτωχοί και απελευθερωμένοι δούλοι.

Το όνομα Πρίσκα (και το υποκοριστικό Πρίσκιλλα) προέρχεται από το λατινικό

priscus (εκλεκτός) και μπορεί να μεταφραστεί Πολύτιμη, Διαλεχτή, Ακριβή. Η Πρίσκα φαίνεται ότι καταγόταν από ανώτερη τάξη και ήταν κοπέλα πολύ μορφωμένη και δραστήρια.

Ο Αετός και η Διαλεχτή του γνωρίστηκαν κάτω από άγνωστες συνθήκες. Η δυναμική κοπέλα, παρά την αντίδραση των δικών της, αποφάσισε να παντρευτεί το φτωχό λεβεντόπαιδο και να γίνει κι αυτή μαζί του σκηνοποιός...

Η Πρίσκα, που τόσο ενδιαφερόταν για τα πνευματικά θέματα, βρήκε κοντά στον Ακύλα τον Ένα Θεό, τον Θεό του Ισραήλ, το Νόμο, τους Προφήτες, τους Ψαλμούς. Έτσι, εγκαταλείποντας την ειδωλολατρική θρησκεία, άρχισε να μελετά την πίστη της Βίβλου και να μπαίνει στα πνευματικά παλάτια του προφητικού

λόγου. Έβρισκε τώρα κάτι το πρωτόγνωρο και ασύγκριτο!

Λίγο αργότερα έφθασε και στη Ρώμη το μήνυμα για τον Ιησού. Το εκλεκτό ζευγάρι άκουσε με μεγάλο ενδιαφέρον πως ό,τι προανήγγειλαν οι προφήτες έφθασε πριν 5-6 χρόνια στην περιοχή της Ιερουσαλήμ. Ήταν ο μεγάλος Αναμενόμενος, που κήρυξε, σταυρώθηκε, αναστήθηκε!

2. Στην Κόρινθο

Το 49 μ.Χ. ο αυτοκράτορας Κλαύδιος εξέδωσε διάταγμα, εξορίζοντας όλους τους Ιουδαίους από την Ρώμη εξ αιτίας ορισμένων ταραχών που είχαν δημιουργήσει. Έτσι και ο Ακύλας με την Πρίσκιλλα κατέφυγαν στην Κόρινθο.

Η Πρίσκιλλα ίσως να μην ήταν απευθείας υποκείμενη στις συνέπειες του διατάγματος — αφού δεν ήταν γεννημένη Ιουδαία — αλλά αυτή ήταν αποφασισμένη ν' ακολουθήσει τον Ακύλα της και ως την Κόρινθο και ως την Ασία και ως την αιωνιότητα!

Η Κόρινθος, πρωτεύουσα της ρωμαϊκής επαρχίας της Αχαΐας, ήταν ένα κομποπολίτικο περιβάλλον. Υπήρχε μεγάλη κίνηση, πολύς πλούτος, αλλά και πολλή αμαρτία...

Εκεί στην Κόρινθο άνοιξαν ένα εργαστήριο και συνέχισαν τη δουλειά τους ως σκηνοποιοί. Το σπιτικό φαίνεται το κυβερνούσε η δραστήρια γυναίκα.

Ήταν η μεγάλη μέρα της ζωής τους όταν στην πόρτα του ταπεινού εργαστηρίου τους στάθηκε ο Παύλος, προερχόμενος από την Αθήνα και ψάχνοντας να βρει δουλειά. Γνωρίστηκαν. Ήταν ομοεθνής τους (Ιουδαίος) και ομότεχνός τους (σκηνοποιός). Οι δύο σύζυγοι «δεν θα είχαν ιδέα ότι εκείνη την στιγμή τα ονόματά τους έμπαιναν στις αθάνατες σελίδες

της ιστορίας της Εκκλησίας ή μάλλον στην βίβλο της Ζωής» (Ι. Χόλζνερ).

Στο ταπεινό εργαστήριο του ζεύγους, ο Απόστολος βρήκε δουλειά και σ υ μ π α ρ ά σ τ α σ η. Και θα

ένιωσε ασφαλώς μια χαρούμενη έκπληξη όταν διαπίστωσε ότι το ζευγάρι γνώριζε αρκετά για τον Ιησού και την Ανάσταση. Φυσικά δεν έχασε την ευκαιρία να τους διαφωτίσει καλύτερα και να τους στηρίξει στη μεγάλη Αλήθεια.

Λίγο αργότερα, το ζεύγος είχε την ευκαιρία να γνωρίσει άλλους δύο σπουδαίους ανθρώπους. Έφτασαν από τη Μακεδονία οι δύο εκλεκτοί συνεργάτες του Παύλου: ο Σίλας και ο Τιμόθεος! Έτσι η άξια νοικοκυρά είχε να φιλοξενήσει άλλους δύο αγίους ανθρώπους.

Ο Παύλος έμαθε από τους νεοαφιχθέντες ενδιαφέροντα και ευχάριστα νέα για τους αδελφούς της Μακεδονίας, γι' αυτό αποφάσισε να γράψει μια Επιστολή (την Α' προς Θεσσαλονικείς Επιστολή), που είναι ίσως το πρώτο από χρονολογικής απόψεως βιβλίο της Καινής Διαθήκης. Έτσι εκεί, στο ταπεινό εργαστηριάκι του Ακύλα και της Πρίσκιλλας, άρχισε να γράφεται το ασύγκριτο πνευματικό μεγαλούργημα των αιώνων: Η Καινή Διαθήκη!

Στην Κόρινθο έμεινε και έδρασε ο Παύλος ενάμισι χρόνο και για ένα διάστημα

φιλοξενήθηκε φτωχικά από το εκλεκτό ανδρόγυνο.

Σιγά-σιγά, και παρά τις δυσκολίες, η Εκκλησία θεμελιώθηκε στην Κόρινθο και απέκτησε αρκετούς πιστούς.

Ο Ακύλας και η Πρίσκα επηρεάστηκαν από τη διδασχή του Παύλου, ενθουσιάστηκαν από τους οραματισμούς του και αποφάσισαν να ενταχθούν στην ιεραποστολή του.

Κι όταν ο Παύλος ετοιμάστηκε να φύγει με τον Τιμόθεο και τον Σίλα για την Έφεσο (το φθινόπωρο του 52 μ.Χ.), αποφάσισαν να πάνε και αυτοί μαζί τους.

Ήταν μεγάλη η απόφαση του ζεύγους να διπλασιάσουν την απόσταση της εξορίας τους από τη Ρώμη, να θυσιάσουν την κάποια τακτοποίησή τους στην Κόρινθο και να φύγουν πάλι για το άγνωστο...

Έφυγαν από το λιμάνι των Κεγχρεών. Εκεί συγκεντρώθηκαν για να τους αποχαιρετίσουν οι αδελφοί και οι αδελφές της Κορίνθου. Και ασφαλώς μεταξύ αυτών θα ήταν και η Φοίβη, η εκλεκτή διακόνισσα της Εκκλησίας των Κεγχρεών.

3. Στην Έφεσο

Το ταξίδι από την Κόρινθο στην Έφεσο διαρκούσε λίγες μέρες, ανάλογα με την εποχή και με τον καιρό. Τα πλοία ταξίδευαν την ημέρα, προχωρώντας από νησί σε νησί. Και η διαβίωση των επιβατών, τόσο στο κατάστρωμα όσο και στο εσωτερικό του πλοίου, δεν ήταν πάντα πολύ ευχάριστη.

Η Έφεσος, στα δυτικά παράλια της Μικράς Ασίας, ήταν η αξιόλογη πρωτεύουσα της ρωμαϊκής επαρχίας της Ασίας. Εδώ καλλιεργούνταν τα γράμματα και οι τέχνες. Υπήρχαν θέατρα, αγορά, υδραγωγεία. Αλλά το θεαματικότερο ήταν ο τεράστιος ναός της θεάς Αρτέμιδος. Οι

Εφέσιοι ήταν υπερήφανοι για τον υπέροχο αυτό ναό.

Στη μεγάλη αυτή πόλη παρέμεινε το εκλεκτό ζευγάρι, ενώ ο Παύλος έφυγε προσωρινά για να συνεχίσει τις μεγάλες περιοδείες του.

Εκεί στην Έφεσο το ανδρόγυνο θα έπρεπε τώρα να τακτοποιήσει το νοικοκυριό του και να στησει το εργαστήριό του. Πήγαιναν ασφαλώς και στη Συναγωγή κάθε Σάββατο, κατά την συνήθειά τους. Και βέβαια είχαν στενή επικοινωνία με τους χριστιανούς αδελφούς.

Αυτή την εποχή είχαν και μιαν ωραία ευκαιρία: Κατήχησαν τον λόγιο Απολλώ.

Γράφει σχετικά ο Λουκάς:

«Στο μεταξύ έφτασε στην Έφεσο ένας Ιουδαίος που τον έλεγαν Απολλώ και καταγόταν από την Αλεξάνδρεια. Ήταν προικισμένος ρήτορας και ήξερε καλά τη Γραφή. Είχε κατηχηθεί στην οδό του Κυρίου και με μεγάλο ζήλο κήρυττε και δίδασκε με ακρίβεια για τον Ιησού Χριστό, αν και του ήτανε γνωστό μόνο το βάπτισμα του Ιωάννη. Κι αυτός άρχισε να μιλάει με παρρησία στη συναγωγή. Όταν τον άκουσε η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας, τον πήραν κοντά τους και του εξέθεσαν την οδό του Θεού με πιο μεγάλη ακρίβεια» (Πράξ. 18/1η/24-26).

Όταν κατόπιν ο Απολλώ ήθελε να περάσει στην Αχαΐα, Οι αδελφοί έγραψαν στους πιστούς και τους συνιστούσαν να τον δεχτούν με εμπιστοσύνη. Και πραγματικά, όταν πήγε εκεί, βοήθησε πολύ το πνευματικό έργο.

Είναι σχεδόν βέβαιο ότι τη συστατική επιστολή την έγραψαν η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας, που είχαν τόσες γνωριμίες στην πρωτεύουσα της Αχαΐας, την Κόρινθο. Υπήρξε, λοιπόν, άλλη μια προς Κορινθίους επιστολή, που δυστυχώς δεν διασώθηκε...

Όταν επέστρεψε ο Παύλος στην Έφεσο, ύστερα από μια πολύ μεγάλη και κουραστική οδοιπορία, τον επισκέφθηκαν εκεί μερικοί εκλεκτοί αδελφοί από την Κόρινθο: ο Στεφανάς, ο Φουρτουνάτος, ο Αχαϊκός. Έτσι η Πρίσκα είχε πολλή δουλειά. Έπρεπε να φιλοξενήσει και να υπηρετήσει τόσους αγίους ανθρώπους! Αυτή η αγία γυναίκα «πόδας αγίων ένιψεν».

Η φιλοξενία ήταν ένα από τα χαρακτηριστικά του εκλεκτού ζεύγους, κατά το θέλημα του Κυρίου: «Μην ξεχνάτε τη φιλοξενία, γιατί μ' αυτήν μερικοί, χωρίς να το ξέρουν, φιλοξένησαν αγγέλους» (Εβρ. 13/1γ/2).

Αυτή την εποχή ο Παύλος καταπιάνστηκε να γράψει την Α' προς Κορινθίους Επιστολή. Ο Απόστολος είχε πάντα επικοινωνία με την Εκκλησία της Κόρινθου. Στην Επιστολή αυτή ο Παύλος θίγει διάφορα πνευματικά και κοινωνικά ζητήματα, δίνει συμβουλές και απαντά σε ερωτήματα. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η περί γάμου και συζυγίας διδασκαλία (κεφ. 7/ζ).

Ασφαλώς το περιεχόμενο της Επιστολής θα το συζήτησε με τους εκλεκτούς συνεργάτες του, τον Ακύλα και την Πρίσκιλλα, που είχαν ζήσει χρόνια στην Κόρινθο και γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Και πριν τελειώσει η μακροσκελής Επιστολή (16 κεφάλαια), ο Απόστολος σημείωσε:

«Πολλούς χριστιανικούς ασπασμούς σας στέλνουν ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα

και όλη η εκκλησία, που συναθροίζεται στο σπίτι τους» (Α' Κορ. 16/ις/19).

Αυτή τη φορά ο Παύλος έβαλε πρώτο το όνομα του Ακύλα και όχι της Πρίσκιλλας — όπως έκανε σε άλλες περιπτώσεις. Κατά μία άποψη, «θα μπορούσε κάλλιστα, να βρισκόταν στο σπίτι τους τη στιγμή που έγραφε, ή καλύτερα, που υπαγόρευε, και είναι πολύ πιθανό η Πρίσκιλλα να επέμενε να γραφτεί πρώτο το όνομα του συζύγου της» (Ι. Εμμανουήλ).

Με τέτοιους πνευματικούς εργάτες η ιεραποστολή στην Έφεσο προχωρούσε σταθερά. Ο αριθμός των πιστών διαρκώς μεγάλωνε, ενώ ο φημισμένος ναός της θεάς Αρτέμιδος άρχισε να χάνει την αίγλη του. Αυτό ανησύχησε μερικούς θεοκάπηλους και κυρίως τους τεχνίτες που κατασκεύαζαν για το εμπόριο ασημένια ομοιώματα του ναού και έβλεπαν τώρα ότι με τη νέα πίστη θα έχαναν σιγά-σιγά τη δουλειά τους... Ξεσήκωσαν, λοιπόν, πολλούς ανόητους εναντίον του Παύλου και οργάνωσαν μερικές κωμικοτραγικές διαδηλώσεις. (Πράξ. 19/ιθ/23-41).

Σε μια από αυτές ο Παύλος κινδύνευσε πολύ... Την κρίσιμη ώρα ο Ακύλας και η Πρίσκα έκαναν μια ηρωική προσπάθεια να τον σώσουν, αλλά διέτρεξαν και αυτοί θανάσιμο κίνδυνο. «Τον εαυτών τράχηλον υπέθηκαν» — διακινδύνευσαν το κεφάλι τους!... Αυτή την αυτοθυσία τους, ο Παύλος δεν την ξέχασε ποτέ. (Ρωμ. 16/ις/3-4).

Δυστυχώς, ο Λουκάς δεν μας διέσωσε λεπτομέρειες από αυτή την ηρωική επιτυχία του ζεύγους.

Το τέλος στο επόμενο τεύχος

Ω, τι κόσμος μπαμπά....

7 Επτά είδη Φαρισαίων

Ο παρακάτω κατάλογος, παρουσιάζει επτά κατηγορίες Φαρισαίων όπως αναφέρονται και σχολιάζονται στο Ταλμούδ, και αναδημοσιεύεται στο βιβλίο “Ιουδαϊκό Σχολιολόγιο της Καινής Διαθήκης” του David Stern.[¹]

1. Ο Φαρισαίος “της επίδειξης”, που επιδεικτικά μεταφέρει στην πλάτη τις καλές του πράξεις για να μπορούν να τις δουν όλοι.
2. Ο Φαρισαίος του “περίμενε μια στιγμή”, που θέλει να περιμένετε όση ώρα εκείνος κάνει τη καλή του πράξη.
3. Ο συντετριμμένος Φαρισαίος, που πέφτει πάνω σ’ ένα τοίχο επειδή κοιτάζει στο χώμα για να αποφύγει να δει μια γυναίκα.
4. Ο “υπολογιστής” Φαρισαίος, που όταν κάνει μια αμαρτία, ύστερα κάνει και μια καλή πράξη για να ισορροπήσει το λογαριασμό.
5. Ο Φαρισαίος “γουδοχέρι”, που χτυπά το κεφάλι του όπως το γουδοχέρι μέσα στο γουδί, με ψεύτικη ταπείνωση.
6. Ο Φαρισαίος που ρωτάει, “Τι άλλο είναι το καθήκον μου, για να το εκτελέσω;” σαν να σκέφτεται πως είχε ήδη εκπληρώσει όλες τις άλλες υποχρεώσεις του.
7. Εκείνος που έγινε Φαρισαίος από το φόβο των συνεπειών αν τυχόν δεν εκτελεί τις εντολές·

και... Ο Φαρισαίος της αγάπης...

Οι μελετητές της Καινής Διαθήκης γνωρίζουν καλά ότι ο Χριστός συχνά αναφέρθηκε σ' αυτή την τάξη θρησκευομένων ανθρώπων προς τους οποίους και απηύθυνε τα σκληρά ΟΥΑΙ Του (Ματθ. 23/κγ/13-33).

Δεν πρέπει ωστόσο να λησμονούμε ότι:

1. Ο Χριστός είπε:

«Επί της καθέδρας του Μωϋσέως εκάθησαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι. Πάντα λοιπόν όσα αν είπωσι προς εσάς να φυλάττητε, φυλάττετε και πράττετε, κατά δε τα έργα αυτών μη πράττετε· επειδή λέγουσι και δεν πράττουσιν» (Ματθ. 23/κγ/2-3) και,

«Εάν μη περισσεύση η δικαιοσύνη σας πλειότερον της των γραμματέων και Φαρισαίων, δεν θέλετε εισέλθει εις την βασιλείαν των ουρανών» (Ματθ. 5/ε/20).

2. Ο απόστολος **Παύλος** (Πράξ. 23/κγ/6), ο **Νικόδημος** (Ιωάν. 3/γ/1) και **πολλοί άλλοι** από τους πιστούς της πρώτης εκκλησίας (Πράξ. 15/ιε/5) ήταν Φαρισαίοι.

Πέρα από εκείνο που συνήθως νομίζεται και τον ρόλο που έπαιξαν οι Φαρισαίοι τόσο ως εμπόδια στο έργο του Χριστού όσο και ως πρωταγωνιστές στην υπόθεση της κατάδικής και σταύρωσής Του, φαίνεται ότι δεν ήταν ό,τι χειρότερο είχε να δείξει η ιουδαϊκή θρησκεία στις μέρες του Ιησού.

Αντίθετα οι Φαρισαίοι ήταν ό,τι καλύτερο είχε να επιδείξει εκείνη την εποχή ο ιουδαϊσμός και είναι ενδιαφέρον ότι ο Παύλος, πολλά

χρόνια μετά τη μεταστροφή του στον χριστιανισμό, εξακολουθούσε να ταυτίζει τον εαυτό του με αυτή την ομάδα, γι' αυτό και λέει: **«Άνδρες αδελφοί, εγώ είμαι Φαρισαίος, υιός Φαρισαίου· περί ελπίδος και αναστάσεως νεκρών εγώ κρίνομαι»** (Πράξ. 23/κγ/6). [Σημειώστε πως λέει ΕΙΜΑΙ και όχι ήμουν.]

Εκείνο όμως που ενοχλούσε τον Κύριο δεν ήταν τόσο η διαφορετική πίστη των Φαρισαίων ούτε η εμμονή τους στις παραδόσεις, όσο η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ τους, επειδή άλλα έλεγαν και άλλα έκαναν.

Πολύ μοιάζει, λοιπόν, τούτη η τελευταία παρατήρηση σε πολλούς από τους σημερινούς χριστιανούς, είτε το αναγνωρίζουν είτε όχι.

Γι' αυτό κι εμείς ας σκεφτούμε ότι –ποιοτικά τουλάχιστον– οι περισσότεροι ανήκουμε σε κάποια από αυτές τις κατηγορίες των Φαρισαίων. Άραγε ποια εκφράζει εσάς; **❶**

[1] David Stern «Jewish New Testament Commentary», 1992, σελ. 69-70, αντιγράφοντας από y. Berakot 14b, y.Sotah 20c, b.Sotah 22b.

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (;)

ΑΥΛΑΙΑ ΣΤΟ “ΑΙΝΙΓΜΑ” ΤΟΥ ΛΙΑΝΤΙΝΗ (;)

Βρέθηκαν στον Ταΰγετο τα λείψανα του καθηγητή Λιαντίνη, σύμφωνα με οδηγίες που είχε αφήσει σε δικό του άνθρωπο πριν από την αυτοκτονία του.

Κρίμα στον άνθρωπο, που βρήκε τέτοιο τρόπο για να εκφράσει τη δυστυχία του ή, ίσως, τη δίψα του για κάποια αλλιώτικη “δόξα”. Εκτός και αν ήταν η λόξα η αιτία του απονενοημένου διαβήματός του.

Δυστυχώς, η χωρίς Χριστό ζωή μόνο ζωή δεν είναι, γι’ αυτό και πολλοί φροντίζουν να την πολεμήσουν/καταστρέψουν με συνεχή φθορά, άλλοι όμως, ευτυχώς οι ελάχιστοι, βιάζονται να κόψουν το νήμα της μια και καλή.

Και στις δυο περιπτώσεις για ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ πρόκειται. Και στις δύο ο “πρωταγωνιστής” του δράματος είναι ο άνθρωπος.

Απέναντι σε όλα αυτά ο αρχαίος σοφός αναρωτιέται: «**Μη γίνου κακός παραπολύ, και μη έσο άφρων· διά τί να αποθάνης προ του καιρού σου;**» (Εκκ. 7/ζ/1) και ο Θεός φωνάζει: «**Ζω εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, δεν θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψη ο ασεβής από της οδού αυτού και να ζη· επιστρέψατε, επιστρέψατε από των οδών υμών των πονηρών· διά τί να αποθάνητε**» (Ιεζ. 33/λγ/11).

Κακός ή άφρων, λοιπόν, ο Λιαντίνης; Ποιος το ξέρει για να το πει; Δεν είναι δική μας η τελική κρίση. Σίγουρα όμως ήταν ένα **ΚΑΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ**, που ευχόμαστε κανείς να μην το ακολουθήσει και για τούτο –υπό μία έννοια– ίσως ήταν καλύτερο που χάθηκε νωρίς, για να μη συνεχίσει την φθοροποίησή του “διδασκαλία” στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας.

Αν πάλι ήθελε να γίνει ήρωας, γιατί έφυγε σαν ΔΕΙΛΟΣ, εκεί όπου «**δεν είναι πράξεις ούτε λογισμός ούτε γνώσις ούτε σοφία**» (Εκκ. 9/θ/10); Ας εξακολουθούσε να ζει **και ν’ αγωνίζεται για ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ**.

Δυστυχώς, ο άνθρωπος μέσα στη “σοφία” του ξεμωράθηκε και, όπως τραγικά περιγράφει ο Ησαΐας, «**ψηλαφώμεν τον τοίχον ως οι τυφλοί, και ψηλαφώμεν ως οι μη έχοντες οφθαλμούς· εν μεσημβρία προσκόπομεν ως εν νυκτί· είμεθα εν μέσω των αγαθών ως νεκροί**» (Ησ. 59/νθ/1). Αντίθετα σε όλα αυτά ο Δαβίδ καλεί: «**Τις είναι ο άνθρωπος όστις θέλει ζωήν, αγαπά ημέρας, διά να ίδη καλόν;** (...) **Ο Κύριος λυτρώνει την ψυχήν των δούλων αυτού, και δεν θέλουσιν απολεσθή πάντες οι ελπίζοντες επ’ αυτόν**» (Ψαλμ. 34/λδ/11-12,22). ☛

« ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ MADE IN USA... »

Θεόφιλος ονομάζεται ο νέος Πατριάρχης Ιεροσολύμων, και ευχόμαστε το όνομά του να ταιριάζει με τη ζωή του – όχι σαν του προηγούμενου, που **μόνο Ειρηναίος δεν ήταν**. Θα ευχόμασταν επίσης να αρθεί στο ύψος της εκλογής του, ώστε να οδηγήσει την Σιωνίτιδα εκκλησία ΠΙΣΩ ΣΤΟΝ ΘΕΟ και μακριά από όλα τα μυστικοσυμβούλια που συνήθως “εργάζονται” πίσω από το εκκλησιαστικό παρασκήνιο.

Τα πράγματα ωστόσο δεν αφήνουν πολλά περιθώρια για ελπίδες. Η συνήθως καλά πληροφορημένη δημοσιογράφος κ. Α. Σταθάτου έγραψε στην εφημερίδα «**ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ**» (28-8-05, σελ. 45) ότι ο κ. Θεόφιλος εξελέγη ομοφώνως «...**από την αγιοταφική αδελφότητα, τους Έλληνες διπλωμάτες, τους Αμερικανούς φίλους με τη μεγάλη επιρροή, τις... μυστικές δυνάμεις που καθορίζουν το status quo στη νευραλγική περιοχή των Ιεροσολύμων, αλλά κυρίως από το Άγιο Πνεύμα...**». Για να κατα-

λήξει, όμως, με ειλικρίνεια στο ερώτημα: «...**Ήταν η αδελφότητα που επέβαλε την απομάκρυνση Ειρηναίου και τη διαδοχή του από τον κ. Θεόφιλο; Ήταν η ελληνική κυβέρνηση; Οι ελληνοαμερικανοί φίλοι; Ή, μήπως, η ...άγνωστη φωνή από το υπερπέραν;**»

Εμείς δε θα προσθέσουμε τίποτα. Μόνο θα υπογραμμίσουμε εκείνο το «**άγνωστη φωνή**»... διότι, όντως, ΑΓΝΩΣΤΗ είναι η φωνή του Θεού στους περισσότερους κληρικούς, γι’ αυτό και ο προφητικός λόγος: «**δεν ήκουσαν ουδέ έκλιναν το ωτίον αυτών, αλλά περιεπάτησαν εν ταις βουλαίς, εν ταις ορέξεσι της πονηράς αυτών καρδιάς, και υπήγον εις τα οπίσω και ουχί εις τα εμπρός**» (Ιερ. 7/ζ/24).

« ΠΑΝΤΑ ΣΤΕΓΕΙ;... »

Το να συνταχθεί το κόμμα του Συνασπισμού με τους ομοφυλόφιλους, ούτε καινούργιο είναι ούτε μη αναμενόμενο. [Εφημ. «**ΤΑ ΝΕΑ**», 14/7/05]. Το να επικαλείται όμως ο Πρόεδρός του ως επιχείρημα για τη θέση του την φράση του Παύλου, «**η αγάπη τα πάντα στέγει**» –και μάλιστα κριτικάροντας όσους έχουν αντίθετη μ’ αυτόν γνώμη– αυτό φανερώνει *ασχετοσύνη και αστειότητα*. Αν ο κ. **Αλαβάνος** ήθελε να μιλήσει με βάση τις Γραφές, θα έπρεπε να θυμηθεί ότι ο ίδιος Παύλος αναφέρεται και σε « **πάθη ατιμία** » όπου «**αι γυναίκες αυτών μετέλλαξαν την φυσικήν χρήσιν**

εις την παρά φύσιν· ομοίως δε και οι άνδρες, αφήσαντες την φυσικήν χρήσιν της γυναικός, εξεκαύθησαν εις την επιθυμίαν αυτών προς αλλήλους, πράττοντες την ασχημοσύνην· άρσενες εις άρσενας και απολαμβάνοντες εις εαυτούς την πρόεπουσαν αντιμισθίαν της πλάνης αυτών» (Ρωμ. 1/α/26-27).

Η Αγία Γραφή δεν είναι πηλός για να τον πλάθει ο καθένας όπως θέλει, γεγονός που δυστυχώς επιχειρούν όχι μόνο οι πολιτικοί αλλά, μάλλον, οι θρησκευτικοί ηγέτες που, ατυχώς, συχνά **δίνουν το κακό παράδειγμα**.

ΤΡΕΙΣ ΩΡΕΣ ΚΑΙ 51 ΛΕΠΤΑ...

Αυτός είναι όρος σε σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου μειωμένης απασχόλησης που “συμφωνήθηκε” πρόσφατα μεταξύ μιας καθαρίστριας και της Αγροτικής Τράπεζας. «**Η ημερήσια απασχόληση της εργαζόμενης συμφωνείται σε 3 ώρες και 51 λεπτά και θα παρέχεται ανελλιπώς κατά τις ημέρες λειτουργίας του Καταστήματος ... και τις ανάγκες της Τράπεζας**». [Εφημερίδα «Ριζοσπάστης» 16-7-05].

Γιατί τρεις ώρες και 51 λεπτά; Επειδή

όταν ένας εργαζόμενος συμπληρώνει 4 ώρες εργασίας σε μια ημέρα, δικαιούται ένα ένσημο. Αν όμως δε συμπληρώνει 4 ώρες “δικαιούται” μισό ένσημο...

Παρεμπιπτόντως, το πρώτο 3μηνο του 2005 σε σχέση με το αντίστοιχο περσινό τα καθαρά κέρδη του ομίλου της ΑΤΕ υπερτριπλασιάστηκαν!!!

«**Καταθλίβετε πάντα τους μισθωτούς σας**», κατηγορούσε ο Θεός τους αρχαίους Εβραίους (Ησ. 58/νη/3). **Τι θα έλεγε σήμερα; ❶**

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ

Ο απόστολος Ιωάννης γράφει ότι: «**Πας όστις μισεί τον αδελφόν αυτού είναι ανθρωποκτόνος**» (Α΄ Ιωάν. 3/γ/15) ο δε Χριστός καλεί **να αγαπάμε ΤΟΥΣ ΕΧΘΟΥΣ ΜΑΣ**. Αυτά τα χωρία ως φαίνεται ΔΕΝ ΙΣΧΥΟΥΝ για τον Αμερικανό Ιεροκήρυκα **Pat Robertson**, ο οποίος προσφάτως ζήτησε ή προτείνει στην κυβέρνηση των ΗΠΑ να δολοφονήσει τον πρόεδρο της Γουατεμάλα Ούγκο Τσάβες επειδή δεν συμβαδίζει με τα πολιτικά συμφέροντα των ΗΠΑ.

Είναι οι άνθρωποι αφελείς ή κοροϊδεύουν τον κόσμο;

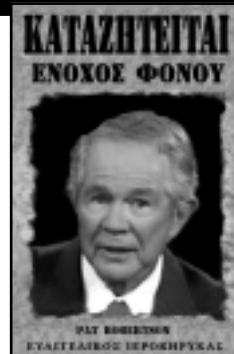
Όπως και να έχει το πράγμα, οι χριστιανοί ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ να προσέχουν σε κάθε “θεολόγο” ή “ιεροκήρυκα” που εύκολα γίνεται πράκτορας των πολιτικών συμφερόντων και κατεστημένων.

Δεν είναι δυνατόν άνθρωποι σαν τον Robertson, **ο οποίος μάλιστα προσπάθησε κάποτε να γίνει και Πρόεδρος των ΗΠΑ**, να θεωρούνται χριστιανοί από κανέ-

να δόγμα, πολύ περισσότερο δε από τους Ευαγγελικούς, πολλοί από τους οποίους καυχώνται για το ειρηνικό τους πνεύμα!

Αμερικανοί “ιεροκήρυκες” μάς έχουν συνηθίσει και σε πολύ χειρότερα.

Εκείνο που περιμένουμε πλέον είναι μια ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΠΟΚΗΡΥΞΗ τέτοιων ανθρώπων από τους Έλληνες Ευαγγελικούς. ❷

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ: Στο μεταξύ ο Πρόεδρος της Βενεζουέλας Ούγκο Τσάβες –δηλαδή ο στόχος του Ρόμπερσον– προσφέρθηκε να στείλει ανθρωπιστική βοήθεια (νερό και πετρέλαιο) στους πληγέντες από τον τυφώνα “Κατρίνα”. Ακόμη και αν η προσφορά αυτή είναι απλή πολιτική χειρονομία, σίγουρα είναι καλύτερη από την ανοησία του ιεροκήρυκα... ❸

ΟΙ ΑΣΤΕΡΙΕΣ

Ένας ηλικιωμένος που περπατούσε το απόγευμα στην άκρη μιας ακτής, πρόσεξε ένα νεαρό να μαζεύει τους αστερίες που είχε βγάλει το κύμα στην αμμουδιά και να τους πετάει πίσω στη θάλασσα. Τον πλησίασε και ρώτησε γιατί το κάνει.

Ο νεαρός απάντησε πως αν δεν ρίξει τους αστερίες πίσω στο νερό, αυτοί θα πεθάνουν το πρωί κάτω από τις καυτές ακτίνες του ήλιου.

«Αλλά η ακτή είναι πολύ μεγάλη και γεμάτη με χιλιάδες αστερίες», είπε ο ηλικιωμένος. **«Πόσο μπορεί να βοηθήσει αυτή σου η προσπάθεια;»**

Ο νεαρός κοίταξε τον αστερία που κρατούσε στο χέρι του και καθώς τον έριχνε πίσω στο νερό είπε: **«Θα βοηθήσει τουλάχιστον αυτόν εδώ!»**

Πολλές φορές θέλουμε να κάνουμε τεράστια πράγματα αλλά παραμελούμε το μικρό που υπάρχει μπροστά μας. ☹

Το παρόν τεύχος

Πρώτησαν οι Εβραίοι στην έρημο: «**Είναι ο Κύριος μεταξύ ημών ή ουχί;**» κι αυτό πρόσβαλε τον Θεό. Μέχρι τότε είχαν δει τόσα θαύματα, τόσες ευλογίες, είχαν παραλάβει το Νόμο, και όμως όλα αυτά ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΕΦΤΑΝΑΝ. Ήθελαν “**το κάτι άλλο**”...

Το ίδιο λάθος κάνουν σήμερα αρκετοί χριστιανοί, που δεν τους φτάνει η Αγία Γραφή και η απλότητα του Ευαγγελίου, γι’ αυτό **ζητούν κάτι διαφορετικό**, –αν είναι εισαγόμενο ακόμη καλύτερα–, και έτσι πέφτουν θύματα στις παγίδες θρησκευτικών εμπορών αλλά και των ίδιων τους των συναισθηματικών εξάρσεων.

Ολοι συγκινούμαστε στη σκέψη των μεγάλων ηρώων της πίστης που τα κατορθώματά τους εξιστορούνται στις Γραφές. Υπάρχουν όμως και κάποιοι **μικροί ήρωες**, που ο Κύριος θαύμασε εξίσου ή και περισσότερο τις πράξεις και το πνεύμα τους. Μήπως πρέπει να τους ζηλέψουμε και να τους μοιάσουμε περισσότερο;

Πρίσκιλλα και Ακύλας. Δύο γνωστές όσο και άγνωστες ιστορικές μορφές της αποστολικής εκκλησίας. Η διηγηματική εξιστόρηση που παρουσιάζουμε (στη Στήλη της Γυναίκας) βοηθά να τις γνωρίσουμε καλύτερα.

Φαρισαίοι υπήρχαν και υπάρχουν πάντα στους θρησκευτικούς κύκλους – άλλοτε με το όνομα και τώρα με τη χάρη... Μήπως κάποιος τέτοιος έχει κρυφτεί κάτω και από το δικό μας πετσί;

Χωρίς αμφιβολία η **εξομολόγηση** είναι “μυστήριο”. Για άλλους επειδή το λέει η θεολογία τους και για άλλους επειδή έχει εξαφανιστεί από τη ζωή τους. Τι λέει ένας ειδικός;

Είναι οι **Κρητικοί “ψεύτες”**; ρώτησαν κάποιοι αναγνώστες. Ίσως η απάντησή μας βοηθήσει στην κατανόηση ενός δύσκολου χωρίου από την Επιστολή προς Τίτον.

Υπάρχουν οι ηθικοί και οι φυσικοί αυτουργοί των εγκλημάτων. Πόσο άσχημα όμως όταν σ’ αυτούς συγκαταλέγονται θρησκευτικοί ηγέτες μεγάλης επιρροής! Ο Αμερικανός Ευαγγελικός ιεροκήρυκας **Πατ Ρόμπερτσον** είναι ένας από αυτούς, που καλά θα έκαναν οι ανά τον κόσμο Ευαγγελικοί να τον αποκηρύξουν και να τον διαγράψουν από τις τάξεις τους. **❶**